



בס"ד

מהלך ההרצאה

רקע על עמיחי

עמיחי נולד ה 3 במשפחת ונינו אחרי 2 בנות, בן לרחלי ומני ונכד לרב ולרבנית לוינגר מצד אחד ושמואל ונאווה ונינו מהצד השני. הוא גדל במעלה חבר וכשהיה בגן חובה עברנו לקרית ארבע שם עמיחי הלך לבד לגן במרחק של 20 דק' הליכה... (לא יודע איך עשינו את זה...). עמיחי היה מגיל מאוד צעיר ילד עדין נפש, טוב לב ואציל. לאחר מכן למד בבית ספר יסודי ממ"ד חברון ושימש גם כיו"ר מועצת תלמידים, לאחר מכן חטי"ב בישיבה התיכונית בקרית ארבע ואז עבר לישיבת דימונה. הרב יעקב דודי, ראש הישיבה מספר שהוא הגיע מאוד חסר ביטחון אך לאט לאט עבד על עצמו, רכש ביטחון עצמי והפך להיות דמות מאוד אהובה. הרב דודי נתן לו פנקס והמליץ לו לכתוב וכנראה שזה היה הסטארטר לכל הכתיבה שלו (כוחו של מחנך..).

בביתה י' עברנו לקצרין ועל אף המרחק הגדול (כ 7 שעות נסיעה בטרמפים לעיתים...) עמיחי הקפיד להגיע ביום ראשון ולחזור בחמישי לשבתות חופשיות דבר שדרש כח רצון מאוד גדול. עמיחי היה ילד מאוד טוב, חלומו של כל הורה ואפשר לאמר שגיל ההתבגרות שלו הגיע רק בישיבה הגבוהה עת היה עסוק מאוד בבירור עצמי ובקשה עצמית ממקום של חיפוש שלמות אישית, והקשבה פנימית ולא ממקום של תיסבוך. לאחר הישיבה התיכונית עמיחי עבר ללמוד בישיבת אלון מורה שם למד כמעט שנתיים לאחר מכן עבר לחצי שנה לישיבת ברוכין ואח"כ חזר לאלון מורה עד הגיוס באוגוסט 22 למגלן. עמיחי עבר דרך היום סיירות, וקיבל גיבוש מטכ"ל, שאף להגיע לשלדג ולא הצליח מספיק וקיבל את יחידת מגלן. בתחילה התבאס על כך, אך לאחר יומיים כתב שהוא מקבל לגמרי את רצון ה' שכנראה זה הכי נכון לו, הוא הלך למגלן בשמחה עבר שם מסלול מפרך מאוד כאשר לאורך כל המסלול הוא קיבל מס' פעמים תעודות הצטיינות. 3 שבועות לפני סיום המסלול הוא נפל בקרב בכפר עזה.



סיפור המקרה:

ביום שבת וחג שמחת תורה כ"ב תשרי תשפ"ג 7.10.23. בשעה 6:30 נכנסו כ 3000 מחבלים לאורך כל הגבול עם רצועת עזה לתוך ישובים ובסיסים צבאיים והתחילו במסע רצח, ביזה, עינויים, אונס שכמותו היה בימים הכי אפלים בהיסטוריה של עם ישראל. מדינת ישראל הופתעה מההתקפה הקשה. המחבלים הגיעו עם אלפי רימונים, ארפיג'י, מקלעים כבדים, מוקשים ועוד ועוד (להראות שקף מידיעות אחרונות על כמות האמל"ח). בהמשך הצטרפו כ 1500 תושבי עזה- מבוגרים, ילדים ונערים למסע ההרג והביזה.

באותה שבת עמיחי וצוותי עדני במגלן נשארים לשבת שמירה רגילה בבסיס היחידה בג'וליס ליד קרית מלאכי.

בשעה 7:16 מקבל הצוות של עמיחי הודעה על הקפצה לאירוע בטחוני, אף אחד עדיין לא מבין מספיק את גודל האירוע ואופיו ולכן עמיחי נדרש להביא ציוד רגיל המיועד ללחימה רגילה של מגלן כמו"כ מפאת הדחיפות הרבה וגם כנראה בגלל שלא ידעו לקראת מה הם הולכים החיילים לא הביאו אפוד קרמי נגד כדורים.

ב 8:30 בערך הצוות יוצא לדרך על ג'יפ (להראות תמונה)

מגיעים תחילה לשדרות, נתקלים בגופות של אזרחים לצד גופות של מחבלים עוברים בכמה בניינים לטהר אותם ואז נקראים להגיע בדחיפות לכפר עזה מגיעים לכפר עזה באזור 10:00 בבוקר בין הכוחות הראשונים ופשוט נכנסים לקרב שלא ציפו לו. כמה עשרות חיילים מכלל הצוותים שהיו שם (סיירת מטכ"ל, עורב צנחנים, גולני, מגלן ועוד) מול מאות מחבלים שעוברים בית בית ורוצחים יהודים באכזריות.

הצוות של עמיחי עבר בבתיים להציל את היהודים, ממש מלחמה נגד הזמן מי יגיע ראשון לכל בית המחבלים או הם, ותוך כדי נלחמים מול מחבלים כמעט פנים אל פנים ומתמודדים עם המון אש שנורית אליהם. סיפר אדם שהיה שם מכיתת כוננות



שלחמו כמו אריות ממש ושלא האמין שזה צוות חדש. הוא אמר שהיתה שם כמות
אש של אפגניסטן... סיפר לוחם יחידת יהלום שהגיע אחרי סיום הקרב שהיו שם
עשרות אם לא מאות גופות של מחבלים. בשעה 14:30 בערך המפקד הנערץ של
עמיחי, איליי עדני, נכנס לתוך בית ועמיחי וחבר שלו נשארים לאבטח מבחוץ מול אזור
שחשדו שממנו יגיעו מחבלים. איליי נכנס לאחד החדרים ושם מחכה לו מחבל שיורה
בו צרור, איליי נפצע קשה החייל שנכנס איתו הורג את המחבל ואז מחלצים את איליי
מהבית. למרות פציעתו הקשה עמיחי לא מוותר עליו והם מפנים אותו לבית אחר
ומשם לרכב סוונה שלשם כבר פונו גם אזרחים פצועים. עמיחי מחזיק את איליי עליו
ולאורך כל הדרך לוחץ על הפציעה על מנת לעצור את הדימום, הרכב יוצא לכיוון
היציאה לכפר עזה וכ 250 מטר לפני שיוצאים מכפר עזה, מחבל עם מקלע שעמד
בעמדה שם, מרסס את הרכב אף אחד לא נפגע מלבד עמיחי שמקבל כדורים במותן
כנראה מול הלב (או בראש בגרסה אחרת), מנסים עוד להציל אותו ללא הצלחה. 2
הדמויות האצילות האלו עמיחי ואיליי עדני מסרו את הנפש להצלת תושבי כפר עזה
וליצירת חומה שמנעה מהמחבלים להיכנס לכל הדרום. מומחי צבא אמרו שאם
ההתקפה היתה מתפשטת לייתר הדרום גם החיזבאללה וגם חמאס ביו"ש היו
מצטרפים וחלילה ישראל היתה עומדת בסכנה גדולה. החיילים הגיבורים עצרו את
המחבלים בעוטף עזה ובכך הצילו יהודים רבים נוספים מכל הארץ. (להראות סרטון
מכפר עזה או מסתם לחימה בעוטף, מפה של המסלול שנסע בו, תמונה של הרכב,
תמונה של הסוואנה, תמונות מכפר עזה של הבתים ומקום נפילתו)

תכונות

אישיות רב גונית- עמיחי אהב במיוחד ולמד על אישיותו של דוד המלך שנקרא עדינו
העצני- מצד אחד היה מעדן את עצמו כתולעת עם אנשים מעם ישראל, בזמן לימוד
תורה וכו', ומצד שני בזמן לחימה היה לוחם עז "ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד



כלותם" "המלמד ידי למלחמה". כך היה גם עמיחי, בחור בעל נפש עדינה, אצילית, פנימית מאוד שכותבת שירים נפלאים הפורטים על נימי הנפש, עמוקים מאוד המחברים בין שמים וארץ בין ים ליבשה שאלו מוטיבים שחוזרים הרבה בשירים שלו.

זאת לצד היותו לוחם עז, מקצוען מאוד (ראינו את המחברות שלו המון סיכומים של שיעורים בצבא ממש ראו איך חשוב לו ללמוד כל דבר, היה יושב עם לוחמים ותיקים כדי ללמוד ולהתמקצע יותר בצד הצבאי, נשלח לקורס ניוז שזה נחשב קורס נהיגה מבצעית מקצועי ויוקרתי), זכה בהרבה תעודות הצטיינות במהלך המסלול שלו גם בהשבעה שלו, גם בשבוע סיכום לוחמות. המפקדים שבחרו בו כמצטיין שבוע לוחמות אמרו לנו שכל הזמן ראו אותו בקור רוח, אופטימי, עם מצב רוח טוב ומקצועי בחיילות. הוא נבחר ממש בתחילת שירותו להיות מ"כ של חבריו. חבריו סיפרו שבקרב בכפר עזה הוא לחם בגבורה גדולה, בקור רוח, במקצוענות והרג מחבלים לצד הצלה של יהודים רבים מתוך הבתים שלהם. תיארו כי הוא שעבר בקור רוח מבית לבית להציל יהודים בזמן שמחבלים השתלטו על הבתים כפי שסיפר אחד מחבריו שלחם איתו בכפר עזה: "אני אוסיף על הקור רוח שלו. אני הייתי די מאחורה ודי מהרגע שנכנסו לכפר עזה, מהרגע שעלינו על התלולית שם עוז מאותם דילוגים וכאילו חטפנו באמת כמות גדולה של אש, ופעם ראשונה שיורים עלייך וונינו ו...., אני הייתי עם... (שם שמור), הם היו מדלגים לפניי ואז אני אחריהם, הכול היה שטח סבוך ומיוער, זה יישוב עם הרבה עצים, והיינו באזור הבתים ולא בדיוק ידענו מהיכן יורים המחבלים וחששתי שיזהו אותנו ואני קצת נלחצתי אבל היה לו איזה קור רוח כזה של הבנה ובהמשך, פשוט הסתכלתי עליו והיה לו איזה קור רוח לא מובן. לוחמים שעברו כאלו דברים אמרו שצריך לדעת להתנהג בפעם הראשונה שיורים עליך והוא ללא ספק היה אותו לוחם קר רוח שעבד כמו שאימנו אותנו ופשוט אתה מסתכל עליו ואתה רואה מישהו מתפקד טוב, אתה אוטומטית לא יכול גם אתה שלא לתפקד טוב הוא נותן לך דוגמה.



חבר נוסף מספר: "הוא נלחם בקור רוח הוא חדור מטרה ותמיד הוא אומר לי לזכור תמיד בשביל מה אנחנו פה, אנחנו באים להציל אזרחים. ותמיד יש לו את המטרה בעיניים והוא בא בשביל זה"

זאת לצד היותו חקיין ובדרך בהצגות פורים בדימונה ובישיבת אלון מורה היה מהתפקידים הראשיים (להראות כאן את ההצגות) ותמיד במפגשים משפחתיים היה מביא ציטוטים מכל מיני סרטים מצחיקים ויודע תמיד לשזור את זה בהומור בשיח המשפחתי ומגלגל את כולנו מצחוק. בסבב שעשינו בחג הסוכות שכל אחד אמר משהו טוב על עצמו עמיחי אמר שהוא שמח שהוא יודע לצחוק לצד זה שיודע להיות רציני ומרגיש שמכיל בתוכו הרבה גוונים.

סיפרה אשתו של דידי מהצוות שלו: "זה היה ערב אחרי שבועיים קשוחים במסלול, אמרו להם שיוצאים חמשוש כולם התרגשו ולבסוף התברר שיש ערב צוות אצל אחד מהחברה.. אני הצטרפתי ישבתי איתם זה היה ערב באמת כולם פשוט היו גמורים אחרי שבוע קשה.

לקראת הסוף עמיחי קלט את הטרמפולינה שהייתה שם ליד ופשוט החליט שעולה ומתחיל לקפוץ עם חיוך גדול ושובב ומזמין אליו את כולם וקורא לשחק פופקורן והקפצות על הטרמפולינה מייד האווירה הייתה מטורפת עידודים ושמחה גדולה! התפלאתי כל כך מהכוחות נפש האווירה הטובה שיצר סביבו והשמחה הפשוטה שהייתה בו ועוד אחרי שיח איתו שהבנתי ממנו שהוא נוסע מחר לישיבה לראש השנה אחרי שבועיים כל כך קשוחים שמי לא רוצה לחזור הביתה, הערכת כל כך!"

זאת לצד היותו ספורטאי מעולה שחקן כדורסל מצוין, כושר גופני, חוזק. תמיד הוא היה הולך עם חולצות דקות ארוכות גם בקיץ ולא הבנו למה עד שבניה אחיו גילה את הסוד... לא רצה שיראו לו את השרירים...



זאת לצד היותו אוהב אתגרים- אהב מאוד טיולים, היה לו טרקטורון שכל הזמן אהב לטייל איתו ולגלות מקומות חדשים בגולן, מעיז לנסוע לכל מיני מקומות חדשים ומידי פעם נתקע בשלוליות ומתפעל תקלות, לא מאבד עשתונות ומחלץ את עצמו, היה עושה באנג'י מעל הירדן, סנפילנג, קופץ מגבהים בזויתן- מומלץ לא ללמוד ממנו את הדברים האלו... שינה באיגלו בזמן השלג במרום גולן ועוד

סיפר חבר: היינו בעין מוקש בסוף שיעור ג בטיול גיוס, ונינו מחליט לעשות סלטה אחורית אבל בריצה קדימה. מהלך מסובך ומפחיד מעט אבל החליט הבחור. מנסה פעם ראשונה נופל למים על הראש מנסה עוד פעם נוחת על הגב, כל הגב אדום עולה וקופץ עולה וקופץ משהו כמו 10 פעמים! בסוף מצליח. מחייך. מבסוט.

סיפר איתי, חבר מהצוות: "נקודה ממש ממש בולטת בונינו שלמדתי ממנו המון המון עליה לאורך כל המסלול, זה הכי פשוט שיש- פשוט הילד שבו. פשוט השילוב הזה בין להיות האדם הכי בוגר בצוות בפער, הכי עמוק שהכרתי, הכי ערכי שהכרתי, הכי עוצמתי, לבין הכי ילד שיש. לבין להגיע הביתה לקחת את הטרקטורון ולטייל בטרקטורון, לבין הסנפילנג, הסיפורים המצחיקים מהחברים שלו, הבדיחות הכי גרועות שיש, של סבא זקן, ולפעמים גם בדיחות שהחילונים צוחקים מהם. הוא ידע לשחק על הגבול הדק ולדבר לכולם. אני למדתי ממנו המון על לחיות ולהיות ילד כל החיים."

סיפר עליו חבר: "היה בו שילובים נדירים של תכונות.

הכי רציני והכי שטותניק

הכי תקיף והכי רגיש

הכי אחראי והכי שוקיסט

הכי נעול והכי מקשיב

הכי עמוס והכי רגוע

הכי חזק והכי עדין



הכי עקשן והכי ותרן

הכי שלם והכי משתלם

מודה לה' על כל רגע שזכיתי לחיות ליד אישיות כ"כ טובה.

יהי זכרו ברוך."

זה ממש אישיות שעליה אני חושב דיבר הרב קוק כשכתב "ודור יקום וחי ישיר ליופי וחיים ועדנה בלי די יינק מטל שמיים".

ענווה

עמיחי היה ילד מאוד ענוותן לא היה מספר לנו שום דבר טוב שעשה הכל בשקט. היה מגיע מהצבא ישר הולך להחליף מדים שלא יראו אותו עם הפוזה של לוחם קומנדו. גם כשקיבל מצטיין מס' פעמים לאורך **המסלול (להראות כאן תעודות ותג)** ביקש מאוד שלא נספר לאף אחד.

באחד המקומות הוא כותב" כשאני לא בצבא, להשתדל לא לדבר על צבא, ולא לנצל את המעמד בשביל לקבל תשומת לב מכולם" כמו"כ הוא כותב "ב"ה אני מרגיש שאין לי צורך להרשים אף אחד ואני לא מדבר על עצמי הרבה. אני משתדל לשים לב לטוב שה' עושה איתי במהלך היום ולהבין שזה ממנו ולהודות על כן"

יום לאחר שקיבלנו את הבשורה המרה על נפילתו של עמיחי התחילו לזרום אלינו המון שירים שכתב וכן גילינו בארון הרבה פנקסים ומחברות שבהם כתב שירים, החלטות, דברי חיזוק לעצמו, מכתבים ועוד ועוד אספנו את הכתבים לחוברת בת 50 עמודים שיצאה לקראת ה 7 ועד וספ ה 30 החוברת כבר טפחה לספר בן 150 עמודים רק עם דברים מקוריים שהוא כתב (ללא סיכומי שיעורים...). ואנחנו לא ידענו מזה.. מצאנו שהוא כתב בכתביו: " כשאני כותב להשתדל שלא יראו אותי" כמו הרבה



דברים טובים שעשה שהתגלו לנו רק אח"כ. כנראה שעמיחי חשש שנפרסם את זה כי בכיתה י"א הרב שלו שלח לנו משהו מקסים שכתב על חשיבות לימוד גמרא ובקשנו ממנו רשות לפרסם, הוא לא הסכים ניסיתי לשכנע ללא הצלחה אך בסוף פרסמתי בלי לכתוב את שמות בכמה במות והתגובות היו מאוד נלהבות אבל עמיחי קצת כעס עלי ונראה לי שבגלל זה לא שלח לנו שירים.

עמיחי לא רק היה עניו הוא היה איש של סוד כי אחרת לא היה אכפת לו שנפרסם בעילום שם, עמיחי הרגיש שמול תרבות ההחצנה ותרבות המערב הוא רוצה לשים תרבות של צניעות, של הסתרה של סוד באחד מהכתבים שלו הוא כותב: **(להכניס למצגת)** " עוד מעט כבר נישן אולי איבדנו עניין, אולי זה רק חולי. נוסטלגיות העבר כבר מזמן עברו ורק רוח התרבות נשרשת בנשמותינו. מאיימת להשכיח הכל ולנצח את עצמנו. נערי האידיאלים מחפשים צינור לנשמה ומוצאים אותו ברגבי האדמה. אולי כי שם עוסקים בשורשים- מקום לברוח מחברה של מחצינים. כולם כבר יודעים על כולם, כולם חוץ מעצמם. כולם גם שמים את עצמם, עצמם עם התחשבות בעצמם. " ובעוד מקום הוא כותב " פעם נלחמנו על עצמאותנו וניצחנו, היום אנחנו נלחמים על עצמיותינו ומפסידים. החברה והרשתות כולאות וקובעות מי אני ורק מי שאומר שאני טוב דג אותי. אם לא פירסמת לא עשית חושבים הדייגים, אהבה עם אינטרסים."

אמר עליו חבר בהספד בסיום מסלול שעמיחי לא זכה להיות בו כי נפל 3 שבועות לפני סיום המסלול וקבלת סיכת הלוחם (כשהגיע קצין בכיר ממגלן לנחם ואמרנו לו שכל כך חיכינו לטקס סיום וקבלת הסיכת לוחם, הוא אמר לנו, שמה שעמיחי עשה בקרב המחבלים שהרג והיהודים שהציל לוחמי מגלן ותיקים לא עושים בכל תקופת שירותם...):

"יש כל כך הרבה לכתוב עליך אחי, כ"כ הרבה מה לומר, מרגיש לי שכל דבר שאומר קצת יצמצם את גודלך.. עיינתי בשיריך, ובחרתי את השיר הזה, שבעיניי סימל כל כך



את אישיותך, את צניעותך, את הקשב שלך לעצמך, לתהליכים שלך, את הכמיהה הגדולה הזו להשלמה הפנימית שהיית לך, שלם, אך לא מושלם, קשב גדול לתהליכים שעוברים לך בנפש. את הענווה שלך, לעשות כל דבר מתוך אמת גדולה, הבנת המקום האישי שלך, ואיפה אתה הכי יכול לתת מעצמך, כשדיברתי איתך פעם על קצונה, שאלתי אותך אם אתה מעוניין, אמרת שאתה רוצה אך שלדעתך אתה לא כל כך ראוי, שלא מגיע לחיילים שלך שלא תהיה מתאים לתפקיד, נדהמתי, גם כי לדעתי אין ראוי לתפקיד כזה יותר ממך, וגם מנקודת המבט שלך, שאינך חושב כלל על עצמך בתפקיד הזה, הכבוד, על המעמד, אלא רק עסוק באמת".

באחד המקומות הוא כותב:

"כמו בפרט גם בחיי האומה

מפעמת נשמה. נשמת ישראל.

והיא מחייה אותנו. ויוצקת תוכן לחיינו הלאומים.

בעצמיות האומה אחת התכונות היא הצניעות, האינטימיות.

צניעות מאפשרת להתעסק במהות.

אומה צנועה היא אומה שיש לה את עצמה

והיא מכירה בגודלה"

לסיכום קטע זה אפשר לקרוא את מה שנמצא בנייד של עמיחי מתוך שיר שכתב

ביאליק שמאוד התאים לאישיות של עמיחי

"יהי חלקי עמכם, ענני עולם, אלמי נפש,

רקמי חיהם בסתר, צנועי הגות ועלילה,

חלמים נעלמים, ממעטי דברים ומרבי תפארת;



גְנוּזָה חֲמֵדַת רוּחְכֶם בְּתוֹכְכֶם כְּפָנִינָה בְקִרְקַע יָמִים,
וּסְגֻלוֹתֵיכֶם, כְּגִרְגְרֵי יַעַר, בְּחִבּוּיֹן צְלָלִים תִּפְרִינָה.
לְבַבְכֶם – הַיֵּכֶל הַקֹּדֶשׁ, וְשִׁפְתֵיכֶם – שְׁעָרֵי הַסְּגוּרִים,
שׁוֹעִים – וְלֹא הִגְדְּ לָכֶם, נְגִידֵי רוּחַ – וּבֵל-יִדְעֵתֶם,
אָמְנֵי הַשְּׁתִיקָה הַיְפָה וְכֹהֲנֵי דַמְמַת אֱלֹהִים,
לֹא-תִשְׁלַט עֵינַי זָר לְעוֹלָם בְּחַג נַפְשְׁכֶם וּבְאַבְלָה;
אוֹר אֶחָד לְעֵינֵיכֶם תָּמִיד, אוֹר שְׁקֵט וְנוֹגָה,
וּבֵת-שְׁחוֹק אַחַת, רַבַּת בֵּינָה וְסִלְיָה, לְשִׁפְתֵיכֶם,
לְפָקֶד בָּהּ, בְּלִי הַכְרַע כִּי, אֶת-כָּל-הַבָּא לְקִרְאֵתְכֶם:
הַגְּדוּלוֹת עִם-הַנְּקֻלוֹת, כְּצִדְקוֹת כְּחֻטָּאִים גַּם-יָחַד;
אֵט אֵט, כְּמוֹ עַל רֵאשֵׁי אֲצַבְעוֹת, תִּעֲבְרוּ בְנִתִּיבוֹת חַיִּים,
וּלְבַבְכֶם עַר, וְאַזְנֵיכֶם קְשׁוּבָה, וְעֵינֵיכֶם מְשׁוֹטְטֵת תָּמִיד,
וּנְפִשְׁכֶם חֲרָדָה לְקִרְאֵת כָּל-רַחֵשׁ יוֹפֵי וְנִדְנוּד תִּפְאָרֶת,
עַבֵּר וְזַלַּע סְבִיבְכֶם בְּאֶפֶס יָד וּבְלִי-כּוֹנֵה
אֶת-הָאֲמוּנָה וְאֶת-הַטְּהָרָה, הֲלַעֲפִים מִכָּל-יְשׁוּתְכֶם
כְּעֶרְף מְשָׁמִים תִּכְלַת וְצְלָלִים מִיַּעַר רַעְנָן."

מספר אבא: "אם הוא הרגיש שבלהט הוויכוח הוא דיבר לא בכבוד- הוא היה שולח לי הודעות- "אבא אני מצטער, אני לא התכוונתי". היה קטע גדול, עשינו הורדות ידיים, תמיד הייתי מוריד אותם. ועכשיו בסוכות האחרון אמרתי לו- עמיחי בוא הורדות ידיים.



ראיתי שלא נעים לו להוריד אותי, לא שמתי לב שהוא הפך להיות עם כל האימונים במגלן, עם כל האלונקות וכל מה שהוא סוחב- הוא הפך להיות הר אדם. ואני הייתי בטוח שאני מוריד אותו! אין דבר כזה.. ואז אנחנו שמים והוא כמה שניות- בום! והוא אומר- "אבא זה לא באמת, לא באמת הורדתי" הוא הרגיש שזה לא טוב.. אמרתי לו- "אל תדאג, אין אדם מתקנא בבנו ובתלמידו, אני שמח שאתה ככה".

בחורה מעולה ביותר יצאה איתו תקופה מסויימת ועמיחי החליט לקחת פסק זמן כי היה לו קשה לשלב דייטים והתמקדות במסלול טובעני והם סיכמו שאם היא תהיה פנויה יחזרו לצאת שוב בסיום המסלול אבל הוא ממש ביקש ממנה שלא תחכה לו ותמשיך לצאת, היא לא רצתה לצאת אבל נעתרה להפצרות של הוריה שלא כדאי לחכות חצי שנה אחת ומאז החליטה לא לצאת יותר היא אמרה: אף אחד לא מתקרב לעומק ולאישיות המיוחדת שמצאתי בעמיחי וממש לא הסכימה לצאת יותר עד לבירור הקשר עם עמיחי. הם תכננו בדיוק לחזור אבל לצערינו עמיחי עלה לשמים.

תרבות המערב

עמיחי מאוד נלחם בתרבות המערב וחלק מכל הענין של סוד וענווה מול החצנה, עצמיות מול סגידה למה אומרים ועוד הרבה דברים נבעו מכך שהיה לו קשה מאוד לראות את התרבות שאנחנו חיים בה היום

מספר אבישי האח- לפני הסיפור הקדמה:

תמיד לעמיח היה חשוב שניהיה בכושר בהכול: גם פיזי ובשביל זה הוא היה מכין לי טבלה של שני ריצות ושלוש כושר כל שבוע ואחרי חודשיים ההית גומר ומקבל פרס בטבלה האחרונה היה הפרס טיול בין ים ים שאותו לא זכינו לעשות...

פעם אחת בסוף אימון שעשיתי שהוא היה בבית הלכתי למראה ועשיתי לעצמי שריר אני אף פעם לא עושה ברבים, כי אני אח של עמיח אבל חשבתי שלעצמי זה בסדר לעשות דברים כאלה, עמיח ראה אותי וקרה לי בשקט לחדר שאף אחד לא ישמע



ואמר לי: אתה יודע מה ההבדל בין המכבים ליוונים? היוונים הסתכלו על החיצוניות על השרירים וכו המכבים מסתכלים על הפנים, השלמות הפנימית, האור, הקדושה, ואז הוא אמר לי משפט חזק: כדי שננצח את המכבים אנחנו צריכים לא להסתכל על החבר על הבחוץ שלו, אלה על הפנים ורק ככה ננצח את היוונים וככה גם אתה תראה אותו יותר ותבין אותו יותר. שאתה עושה כושר, אתה עושה אותו לעצמך לא מספר על זה ולא מראה בזה כי ככה רק אתה יכול לקדש את החומר להרים את הכושר לרמה גבוהה, כל פעם תשאל את עצמך, למה אני עושה את זה? כדי שאני יהיה יותר חזק בעבודת ה' ויהיה לי רוח טובה...

הסללה- עמיחי היה מאוד נגד הסללה של אנשים הוא האמין כל הזמן שכל אדם צריך להיבחן מול עצמו ולא מול מה שיגידו אחרים או מול מה שמקובל בחברה, שאדם חייב להקשיב לעצמו ולהיות נאמן לעצמו. בגלל זה הוא כתב מס' דברים נגד משרד החינוך טען שמסליל את כולם לאותו מסלול ולא תמיד נכון לכל ילד להיות בשטאנץ וצריך לפעול לפי רוחו של כל ילד (הייתי עונה לו א. שיש הרב תחרויות בהרבה תחומים וכל ילד יכול להצטיין. ב. שבסוף ילד צריך להגיע ליכולת ללמוד מקצועו וכו ולכן הוא צריך תעודת בגרות ברור שצריך ללמד חווייתי ויש בתי ספר לכל מיני סגנונות של ילדים וצריך עזרה פרטנית וכו) בסבב שעשינו בחג סוכות ממש שבוע לפני נפילתו כל אחד נדרש ע"י האחות הבכורה שאי אפשר לסרב לה... להגיד 2 דברים טובים על עצמו ועמיחי כמובן לא רצה להגיד אבל בסוף נכנע ללחץ ואמר 2 דברים: 1. הגעתי למצב שאני רוצה ולא מרצה ולא מוכן שיסלילו אותי למשהו שהוא לא נכון לי ולא מוכן לעבור לפי תכתבי החברה. הוא גם כתב על זה הרבה דברים להביא כאן ציטוטים גם על משרד החינוך וגם באופן אישי על התהליך עם עצמו) 2 אני מרגיש שאני אישיות רב גונית שמכילה בתוכה המון גוונים.

באחד מכתביו בהקשר הזה הוא כותב: "במהלך חיינו אנו נפגשים כל הזמן עם מציאות חיצונית שסובבת אותנו. זה מתבטא בין היתר במידע שאנו מקבלים, בחברה שאנו משתייכים אליה, ובמציאות תרבותית שכל הזמן משתנה סביבנו.



במקביל בתוכנו נמצאת העצמיות שלנו. נק' חיים שייחודית לנו שעלינו לגלותה ועל ידה לקיים את ייעודנו בעולם. אותה נק' עצמית שכל העולם נברא בשבילנו בזכותה. בשביל לגלות את מהותנו דרושה עבודת הקשבה עמוקה, להקשיב למה שנשמתינו דורשת ממנו, וזה נעשה על ידי עולם רוחני בנוי.

אלא שמתחילת חיינו אנו חיים רוב הזמן את המציאות החיצונית ומתעלמים מנק' העצמית. במקום לגלות את עצמיותינו אנו מתאימים עצמנו לחברה, לסביבה, ולתרבות.

נוצר מצב שאת תחושת הקיימות אנו צורכים מהסביבה. כך נוצרת לנו דמות חברתית שכל הזמן אנו מרצים אותה. והאני העצמי הולך ונשכח.

במקום אחר הוא כותב: אני לא בא להיות הכי, אני בא להיות אני"

במקום אחר הוא כותב: "...אין צורך לפרגן בכח ואין צורך לבקר בכח.

כשארצה לפרגן אפרגן, כשארצה לבקר אבקר.

כמו"כ איני מעוניין באישורים מבחוץ- אני המאשר של עצמי, הרושם מבחוץ עוזר לי לגבש את אותו אישור.

זה ממש הליכה יד ביד עם הקב"ה, כי כל העבודה שלי היא לא לעצמי אלא לקב"ה, לשרת את הייעוד שלשמו נולדתי.

וה' נסך בי כוחות, ולכן גם התפילה חשובה.

כמו"כ האחריות- אני לא אחראי על התוצאה אלא על הידיעה שבדרך השתדלתי.

ולכן גם אתפלל שה' יעזור לי לעשות את ההכי טוב..."



צריך להבין שהנאמנות לעצמו וההקשבה העצמית לא באה על חשבון הנאמנות לכלל, רק שהיה חשוב לו שגם העשייה למען הכלל תהיה מתוך הקשבה פנימית במה הכי נכון לי לתרום ולא מה מצפים ממני לתרום או מה החברה מכתובה לי.

" עבדי עמ"י אנחנו- דבר אין לנו מעצמינו

מצווים ונשלחים- להיות הכי מקצוענים

כל חשבון פרטי מתבטל נעצר- אל מול עזרת ישראל מיד צר

ממוקדים אנו בהשתלמותינו- הרפיון והלאות הלאה ממנו- וגם החדלון מההכרה של אתה בחרתנו

בהד שזור נצח קוראים אנו-

הננו!"

במקום אחר הוא כותב: עמיחי כתב בתחילת הישיבה-

בעניין הצבא. כרגע אני לא אוכל ללכת למקום גבוה, אני עדיין לא מגיע מהנקודה הנכונה בנפש. כרגע אני רוצה ללכת בגלל סיפוק עצמי ובניה עצמית שהצבא ישרת אותי בזה. אני רוצה להגיע לבירור מספיק עמוק מבחינה אישיותית שיספר לי מה התפקיד שלי. ואם אגלה שהצבא הוא חלק ממימוש התפקיד שלי בעולם- אז אבוא מהנק' של- הצבא כללי ואני נועדתי לשרת את הכלל בצורה הטובה ביותר ולכן המקום הוא בצבא. לעשות מהפכה אישיותית תודעתית שבה אני מבין שאני בא לשרת את עמ"י, טוב צריך לעבוד על זה.

משפחתיות

גם כלפי המשפחה, תמיד דאג לכתוב לנו הקדשות, לקנות ספרים ל רק סביב ימי הולדת וחגים אלא כך סתם ביום חולין כדי לשמח ולפרגן והיה כותב ברכות מאוד



מרגשות שהיו גורמות לי ממש לדמוע על הכרת הטוב שלו כלפי ההורים **לכתוב כאן**

מה כתב לרחלי

כמו"כ כשראה שאמא עצובה או מוטרדת היה ממש חוקר את כל האחים להבין למה ומה ניתן לעשות כדי לשמח אותה הוא היה אפילו אומר לאחים הקטנים שאם יסדרו את הבית באמצע השבוע וישמחו את אמא הוא ייתן לכל אחד מהם 5 ש... היה לו כואב מאוד שהוא הרגיש שאני עובד קשה מידי בעבודה ולא מספיק להקדיש זמן לעצמי ולמשפחה וזה מאוד כאב לי וכל הזמן הוא דיבר איתי על זה כי היה לו חשוב שיהיה לי טוב ושיהיה למשפחה טוב עם אבא רגוע ושמח וממש כעס עלי שאני ככה חי. פעם שחשב שאין לנו כסף, הוא ממש אסף את האחים בדאגה והציע לעשות מגבית... הוא אמר "אני שם 5000 ש" והוא באמת התכוון לזה... הוא ראה כל הזמן את האחר, ובמיוחד בתוך המשפחה.

לימוד תורה ועבודת ה'

עמיחי למד כשנתיים חצי בישיבת אלון מורה ועוד חצי שנה בישיבת ברוכין לפני שהתגייס למגלן. עמיחי ראה בלימוד התורה וחיבור לעבודת ה' ולתרבות ישראל המקורית ממש את הבלון חמצן שלו שממנו נובע הכל הוא כותב בהרבה מקומות שהתורה היא העוגן שלו והיא נותנת לו את הכח. כשהצויד לו חזר מהצבא אחרי שנפל ראינו את הספרים שלמד מהם בצבא (זה נראה שהם עברו שטח... ולא סתם היו בחדר בין הספרי- אורות, מסילת ישרים, תיקון המידות, גוי ארץ בארץ של הרב טאו ולצד זה ודרך אחרת אין על גיבורי מלחמת השחרור לדוגמא הוא כותב: אני מרגיש כיצד גבורתי הנפשית תלויה במצבי הרוחני, רוח גדולה מרחפת עלי עת אני בטהרה מידתית, אותה כח נושאת אותי, ממלאת אות כוחות ושמחה גבורה ועוז, אמונה גדולה. מתפלל לה' שיצליח דרכי ויקבל את רצוני לטהרה וקדושה ועל ידם ימלאו אותי רוח גבורה ועוז חיים"



במקום אחר הוא כותב: "ה' לא עוזב אותי בצבא... הכניסה הבריאה היא מתוך הקשבה לקב"ה. "בכל דרכיך דעהו" – לגלות את ה' ולהבין שהוא נגד פניי בכל מעשה שאני עושה – גילוי האינסוף באותו מעשה זו הידיעה שה' מתגלה על ידי בארציות."

"ע"מ לחיות תורה לא מספיק לזכור ולדעת, אלא צריך לקשור את עצמי לתורה – לרבנים בישיבה, שיחות בעבודת ה'. אמונה חיה ונושמת."

"הקשיים ונקודות מאמץ - אלו הנקודות של העמל תורה - שם נבנים הכוחות. זה זמן שלא חוזר, ועל ידיו כל החיים יהיו תוכן ומשמעות. דקת התורה וניצול הזמן היא זאת שתשפיע על שמחת החיים, על המשפחה, על הזוגיות, על הכוחות לפעול בעולם הזה."

"קניין תורה: - בתוך הלימוד ללמוד מתוך הערצה לתורה, מתוך הבנה שהם"דברי אלוקים חיים". - ללמוד מתוך תודעת השפעתה של התורה. "

הוא כותב לפני הצבא: "אגיע ממקום גבוה ואנסה כמה שיותר לקדש שם שמייים"

הוא כותב " פעם שיחקו עם כולם במשחקי קופסא היום הקופסא היא של פלאפון שמשחק בנו. רוח המוסר האירופי מחלחל לנו לתוך התודעה מכאיב לכולנו ומחריב את אופיינו. השאיפה לצדק שואבת מוסר מפוחד שלא חדר לתורת האומה. הוא לא נשם מוסר של אמת, החיים הם בלי תכלית, וזה מוביל לבלבול בזהות האישית של העם."

הוא למד חברותות עם חברים בצבא, כשקבלנו את חפציו האישיים לאחר נפילתו גילינו הרבה ספרי קודש שבהם למד בצבא (מסילת ישרים, ספר המידות, שיעור של הרב טאו ועוד)



סיפר חבר בצוות: "גם בעניין הדת הייתי בשלב שקשה לי כאילו בן שמרתי על הדברים הבסיסיים שבת וכאלה אבל כל השאר היו דברים שקשים לי וזה היה חשוב לו שאני אצליח גם אם לא הייתי מתעורר לתפילות בשבת ישר אחרי שחרית הוא היה תמיד מגיע ומנסה ואומר לי יצחק יש תפילה. כל פעם למרות שכבר היה מובן שאני כנראה לא אקום אבל הוא היה מגיע ומנסה. גם לפני שבועות הוא אמר לי שהוא רוצה שאני אלבש כיפה, שיש לו כיפה בבית. אמרתי לו שלא צריך שאם אני ארצה אני אלבש וממש זה היה חשוב לו וממש לפני שיצאנו הביתה הוא קורא לי קורץ לי בוא רגע. נכנס איתי לחדר והוא הוציא שקית עם כיפה קטנה ואמר לי קח לכבוד החג. וקורץ לי חג שמח. באמת זה עשה לי טוב על הלב ומסתבר שביציאה שיצאנו כל הצוות לשוק הוא הלך לאיזה חבר וקנה במיוחד בשבילי הוא קנה את הכיפה הזאת" חברים סיפרו שהיה לו מקום בבית מדרש וכולם ידעו שאסור להפריע לו בלימוד, סיפר חבר שהיה קצת פחות בלחץ על הענין שפעם למד עם עמיחי וכשחבר רצה לבוא לדבר איתו הוא סימן לו על עמיחי ואמר שלא יבוא...

סיפר חבר מהישיבה: פעם אחת בתחילת סדר ערב ראיתי אותו יושב עם חברותא צעיר שלו, עם אורות התשובה וגמרא, והקשבתי להם. עמיחי התעניין בבחור, שאל אותו איך בישיבה ואיך הולך לו, ואז התחילו ללמוד ראיתי איזה אור יש לו על הפנים, איך הוא שמח ומתמלא מהלימוד, ומהדיבור עם החברותא, זה היה נראה שהוא מאוד שמח ללמוד עם שיעור א' ולהשפיע עליו, אבל הוא נתן לו תחושה שהוא בדיוק כמוהו ואין שום הבדל ביניהם.

סיפר חבר מהישיבה: בשיעור ב עמיחי אמר לי שהוא רוצה להתחיל ללמוד תנ"ך ברצינות ולחזור הרבה פעמים על נביאים ראשונים. בשבת זכור נהוג בישיבה למכור את העליות לתורה בדפי גמרא, משנה, קילומטרים בארץ ויש עלייה אחת על פרקי תנ"ך. התחילו למכור אותה לכל המרבה במחיר, מישהו אמר שהוא ילמד את כל התנ"ך! חשבתי שהוא יזכה בעלייה אבל אז פתאום מישהו זרק 1,500 פרקים!!! (לא זוכר בדיוק אבל אולי זה היה יותר) זה היה עמיחי. והוא אמר את זה בטון כ"כ בטוח והיינו ממש בהלם כי זה סכום ממש מטורף. הוא אמר לי שהוא עשה את זה כי זו הזדמנות להתמסר לחזרות על התנ"ך. עברה כמעט שנה מאז ושאלתי אותו מה עם הפרקים והאם הוא באמת עומד בזה והוא אמר לי שכן.

בכיתה י"א כתב בסיום מרתון גמרא בישיבת דימונה:



בדייט ראשון הייתי בטוח שאתאהב ממבט ראשון! כך סיפרו לי אנשים שהכירו אותה! אבל לא, היא נראית מוזרה, הכל שחור לבן אצלה, שואלת שאלות מוזרות, אולי קצת דוסית בשבילי, אולי ברונית. לא הבנתי מה הדפקה. פגישת ניסיון. במהלך הפגישה לפעמים ניהלה דו שיח עם עצמה, לא הבנתי את השפה. היא בטוחה שהיא יודעת הכל. היא מדברת שוטף לא שמה פסיקים, נקודות. מצטטת פסוקים בלי שום קשר. חשבתי לעצמי אולי לרדת ממנה מההתחלה. עדיף. היא נראית לי לא קשורה לעולם הזה- היא מפעם! אולי התרגלתי לצבעוני.

דייט שני; עשיתי בירור עם כמה מהקרובים שלה. מסתבר שאפשר להבין אותה אבל צריך עבודה, הם אמרו שזה מה שמייחד אותה, לא הבנתי. זה היה במסעדה. מהצדדים שלה ראיתי את הרב מלצרים הרשי כבר יודע מה היא רוצה, היא כנראה קבועה. התיישבנו, התוספות שהביאו מהצד התאימו לטעמה. הפעם ההלם מפעם קודמת נסוג קצת, התחלנו לדבר משפט. הבנתי, יש סיכוי! היא דיברה, אני התרכזתי בלהבין אותה, חשבתי, כמה יהיה קשה אם נתחתן. עוד שורה, הפעם התקשתי, לא היה נעים. קפצתי לרב מלצרים הרשי. הוא הסביר לי, חזרתי. היא חיכתה לי, המשיכה לדבר ולדבר. יצאתי מהפגישה עם שני משפטים. הבנתי שהחברה אולי צודקים.

דייט שלישי; משהו בתוך אמר לי להמשיך. קבענו באותו מקום במסעדה, הרב מלצרים היה שם. לאחר הגשת התוספות שאהבה, התחלנו לדבר. הבנתי אותה, שוב רב מלצר. עוד שורה, שוב רב מלצר. לא נעים. אבל היא ממשיכה לחייך. חיוך בשחור לבן. אבל אמיתי. היא חיפשה עומק. ניסיתי. היא דברה על החיים ולא הבנתי אותה. היה כבד מידי.

דייט חמישי; אותו לו"ז. היא המשיכה לדבר על החיים. שבת, הייתי חייב רב מלצר רשי. ילדים, שוב מלצר ראשי. חינוך, מלצר ראשי. מצוות מלצר ראשי. קודש, נשמה, סיפורים. תודה! לאט לאט למדתי לקרוא אותה!



דייט שישי; גליתי שהיא יודעת הכל! היא מחפשת מוסר אמיתי.. לא מה שקניתי בחוץ. גליתי שזה לא מעיק כבר. אולי היא תתאים לי. החלטנו להתחתן! תודה ה' איזה אישה! הודיתי לרב מלצרים הרש"י והוא אמר שהוא ימשיך ללוות אח"כ! שמחתי שלא וויתרתי, שלא זרקתי אותה כי קצת לא נראתה לי. מזל שלא שפטתי ע"פ מראה חיצוני והשפעות חיצוניות. היה קשה אבל השתלם. בהזמנה לחתונה היה אור! אור שלא רואים כל יום! למעלה היה רשום "טעמו וראו כי טוב ה'". ולמטה היה רשום מוזמנים בשמחה! אני ו.. התעוררתי. כנראה נרדמתי על הגמרא. איזה חלום מתוק שמתגשם.

עמיחי כתה יא

ישיבת דימונה"

פעם כתב לרב שלו על חלום שחלם

"הודעה של עמיחי לרב שחר הימבר-

שלום הרב!

השבוע בלילה בין מסע לבראור ובין ההקפצות חלמתי שאני בישיבה מגיע באמצע סדר צהרים ומתיישב ולומד.

זה מאוד מילא אותי. ווחיבר בין השליחות למקור

שבת שלום"

כמו"כ בזמן טירונות יחידה כשהיה בשטח הוא התנדב לשמור על הנשקים בשטח ביחד עם עוד חבר בזמן שכל הצוות הלך לראות את המונדיאל כי היה לו חשוב ל המשיך לחגוג את חנוכה וככה הוא כתב לרב דני לביא מישיבת אלון מורה:



"מה שלומך הרב?"

מתגעגע מאוד לישיבה ולשיעורים של הרב!

משתף שב"ה כבר בעיצומה של טירונות יחידה מאתגרת במיוחד

הרבה שטח וגשם ותפילות שלא תתקבל תפילתן של עוברי דרכים..

ראיתי את הסרטון של הרב על חנוכה והמונדיאל ואשמח לשתף שבאמצע כל האינטנסיביות לקחו אותנו לראות את המשחק בבסיס קרוב ולי ולחבר דתי אחר היה חשוב לקחת את הזמן ולחוות את החג יותר אז ביקשנו להשאר ולשמור על הציוד והדלקנו נרות ושרנו שירים והייתה אווירה מיוחדת מאוד.

ועמוק בלב שמחתי לראות שבכל העיסוק בפרטים בצבא נק הרצון נשארה צופה למרחוק."

שבת שלום!

בכמה מקומות הוא כתב לעצמו שדוקא בצבא הוא מרגיש עובד ה' שלם יותר ומרגיש שהצבא דוקא גרם לו להתעלות מבחינה רוחנית ולעבודת ה' יותר משמעותית. לדוגמא הוא כותב לחבר שהיה לו גם קשה מאוד עם הקללות בצבא: " לכן בתחושה שלי אולי יהיה הכי טוב לך לשנות עמדה נפשית- ממקום שאתה מביא תורה גדולה בנפש אדירה ומנסה לחיות אותה בצבא-מקצועית ורוחנית למקום שאתה בטל לכלל, שהכלל מרכיב לך את התורה הגדולה שעליך להאיר משל- ממקום שהרגשת נציג של גל שבולט על גבי האוקיאנוס בזכות כוחות הרוחני (הרגשה של נציג עולם הישיבות והתורה) להבנה שהאוקיינוס הוא זה שיוצר את הגל בתכלס לא לבוא בגישה שיש לנו תורה גדולה להביא לצה"ל אלא לבוא קשוב למציאות לצה"ל יש תורה גדולה שרוצה



להופיע דרכך. להיות מרוכז בהווה. זה לשים לב שיש עכשיו קללות ואז איך אני מגיב
עכשיו לסיטואציה כשליח של הקב"ה שכרגע שם מציאות שאני אשמע קללות להיות
הכי טוב בבחמ"ס לא כי אתה דתי אלא אתה בהווה עכשיו חי את הקב"ה והוא נותן
לך כוחות על פי האמת האלוקית, שרוצה שתקדש שם שמים" להקשיב להווה
ולשאל שאלה אחת מה הקב"ה רוצה ממני כרגע שאלות זה כלים להורדת רצון ה'.
"

עם זאת הוא סבל מדיבורים לא צנועים בסביבתו למרות שהצוות מאוד השתדל. הוא
סיפר פעם לרב שלו שפעם אחת הוא ממש יצא והקיא פיזית אחרי דיבורים לא יפים
בחדר, זאת ההתמודדות שהיתה לו ועם זאת חבריו לצוות מספרים כמה הוא היה
משמעותי להם מבחינה ערכית, דתית יש חבר שקצת נחלש דתית בצבא ועמיחי
ממש החזיק אותו יש חבר אחר שסיפר שהוא ממש חיכה לחברותות עם עמיחי
בבסיס בשבת. כמו"כ סיפרו חבריו לצוות כשעמיחי אמר קבוע דבר תורה בערב שבת
כולם התאספו לשמוע אותו והרגישו שזה היה להם מאוד משמעותי. חבר סיפר
שהוא ממש היה מעיר אותו כל הזמן לתפילה וגם כשהיה קם מאוחר היה מפרגן לו
שבסוף קם והתפלל.

סיפר הסמ"פ: "היה שבת אחת, שבת לפני המסכם, שסגרנו. גם אני סגרתי עם
הפלוגה שבת ולפני הארוחת שישי אז היה דבר תורה של ונינו. ואני לא זוכר מה הוא
אמר אבל אני זוכר שאני מאוד מאוד התפעלתי, דבר תורה זה תמיד מגיע איזה דתי
קצת מתבייש אומר איזה כמה מילים חצי קשורות וחצי מנסה.. ושם זה היה מילים
מילים. ואני מסתכל אחורה ואני רואה שמלא אנשים באו להקשיב מהצוות השני והם
אומרים כן כן תמיד כשונינו מדבר אנחנו באים."

עמיחי ידע להתחבר בצורה מדהימה לצוות שהכיל את כל הגוונים בעם ישראל.
כשהגיעו אלינו הצוות לניחום עשינו סבב בין כולם והיה מדהים כמה עמיחי היה
דמות משמעותית שלהם לזה הוא עזר לפנות למפקד באיזה ענין ממש הכין אותו



לזה, את השני הוא חיזק בעזרת מודה אני שתלה לו ליד המיטה שכתוב שם "מודה אני... עידו היקר! התעוררת? זה אומר שנתנו בך אמון שתעשה ותמשיך לעשות רק טוב היום! יום נפלא!" ואמר לו כל בוקר להגיד את זה שזה יחזק אצלו את השמחה והאמון בעצמו (להראות שקף עם פירוט המילים למטה) אמא של אותו חייל כתבה לנו: "אני יכולה לספר שעידו הבן שלי, במעט הזמן שיוצא לנו לדבר, משתף שאימץ את תפילת 'מודה אני' שעמיחי תלה מעל מיטתו.

מזכירה שעידו חילוני..

אני מרגישה שזה מחזק אותי, ירושה מעמיחי ז'ל"

השלישי התייעץ איתו איך להיות טוב יותר הוא נתן לו ללמוד מספר המידות ומאוד שמח על כל פעם שהוא קרא בספר וכן הלאה ממש אחד אחד מספר כמה הוא היה לו משמעותי ועזר לו בהמון דברים. קראו לו הסבא של הצוות.

סיפר חבר: "אני זוכר שהייתה לי איזה שיחה איתו פעם, שאלתי אותו איך אני יכול להיות בן אדם טוב יותר. ואז הוא אמר לי שיש לו ספר בדיוק בשביל זה, נתן לי ספר שנקרא 'תיקן מידות'. ואני הייתי ישן מתחתיו והייתי קורא את זה בסופש"ים והוא היה מבסוט. הוא היה מבסוט. היה הולך מבסוט, היה נהנה מזה. אמר וואי איזה יופי איזה עמוד אתה וזה? אני הייתי נורא בתוך הלקרוא והוא היה קוטע אותי, הוא היה מבסוט".

סיפר חבר מהצוות: "ועוד דבר נוסף שחשוב לי שתדעו, אני אומנם חילוני וזה אבל מבחינתי הוא היה כמו רב, מבחינת העוצמות נפש שלו. ידוע לי שלרב באים בשביל עצות על החיים והכוונה. ואני אם הייתי צריך הכוונה כלשהי זה היה באמת דרך לונינו. לא הייתה שאלה, הייתי יוצא מחוזק, כל פעם שהייתי צריך עזרה או לדבר איתו, משהו ברוח שלו, בשקט הנפשי ובצלילות מחשבה על האופן שהוא הסתכל על סיטואציות, נתן לי את הכוונה הנכונה."



כתבה לנו אמא מהצוות: רחלי יקרה

"אני עידית אמא של איתי מהצוות.

דמותו של עמיחי מערב הצוות שהיה אצלנו חקוקה בראשי. החיוך הקורן.

לאיתי הוא היה חבר עם משמעות מאד מאד מיוחדת, שאיתו שוחח על איך להיות אדם בעולם, הפנה אותו לקריאה של ספרים שהשפיעו עליו. איתי אמר שמעולם לא נתקל בבחור שיש לו כזו גישה חיובית לכל דבר ובכל מצב.

עוד היה אומר שהוא הלוחם הטוב ביותר בצוות ללא כל ספק...

כל אלו מילים מיד שניה, ואני מחכה שאיתי יוכל להיות אתכם ולחלוק אתכם באופן ישיר.

אני יודעת שעמיחי ימשיך להיות מצפן בחייו של איתי, ושנהיה לנצח מחוברים".

בראש השנה האחרון של חייו, אחרי 3 שבועות שלא היה בבית הוא החליט שהוא נוסע לישיבה למרות שזה חג מאוד משפחתי ומאוד ציפינו שיחזור הביתה כי עד סוכות הוא לא היה אמור לחזור שוב אך כמובן שהיינו גאים בו מאוד על החלטתו הוא הרגיש שחייב למלא את המצברים בישיבה וככה היה גם בבין הזמנים בשבתות בהם לא היה מנין בבסיס הוא הקפיד ללכת לתפילות במשואות יצחק ובערב יוה"כ הוא ארגן לחברה שרצו לטבול, אנשים ממשאות יצחק שיקחו אותם לים לטבול.

"לחיות תורה להכניס דלק ועוד דלק ועוד דלק אבל מרוח. לנצל כל רגע מהזמן, כל הזמן שאיפות ורצונות-לא לוותר על הדרגה שלהם להשאיר אותם ואולי רק לשנות



אותם -לא משנה איפה אני-העניים לא יורדות מהן. להתקדם בשמחה-לשמוח
להאיר. להתקדם בלימוד גמרא, לשנות את התפילה"

רוצה להיות אדם טוב יותר. ע.ו."

סיפרו הרבנים שלו שהוא כל הזמן היה שואל אותם שאלות ומתייעץ איתם כולל על
המחירים הרוחניים שהוא משלם בצבא והוא בהחלט היה מודע למחירים האלו. פעם
היה בניווט בדד ומאוד דאג למגילת אסתר אז התייעץ עם הרב מה לעשות, היו
מקפצים אותם לקרב מגע בבוקר מ 0 ל 100 והוא התייעץ עם הרב מה לעשות כי זה
לפני תפילה ועוד הרבה שאלות הלכתיות שראו כמה העולם של התורה מחובר אליו.

סיפר חבר מהישיבה: "לעמיחי הייתה כిפת שבת לבנה יפייפיה. שהוא היה מתפלל, הייתי מסתכל עליו
ומתמלא באור. רוקד בשקט במקום, מקפץ, בלי להפריע לאף אחד. העיניים שלו מלאות באור ואמונה, ממש היה
אפשר לראות איך הוא כל פעם מתסכל לאבא שבשמיים ומתפלל בדביקות מדהימה. כל הזמן החיוך על הפנים.
יום אחד הייתה מכירת כיפות בחצר הישיבה. הסתכלתי על הכיפות וראיתי כיפה דומה לשלו. אמרתי לו שזה
דומה לכיפה שלך, אני גם רוצה כזאת. בחיוך מבוויש ומאיר פנים הסתכל עלי בחזרה, ביקשתי ממנו שיצלם לאמא
שלי את הכיפה על ראשי וקניתי אותה. הייתי משתדל ללכת איתה כל שבת. אחרי שקיבלתי את הבשורה שעמיחי
הי"ד נפל, נזכרתי בסיפור הזה. חשבתי לעצמי, למה? למה רציתי כיפה דומה לשלו? ואז הבנתי, רציתי להיות
קצת עמיחי. רציתי שכל הטוב שלו יהיה גם קצת שלי.. רציתי להרגיש דומה. מאז שקניתי אותה לפני יותר משנה
וחצי ממש השתדלתי ללכת איתה כל שבת. להרגיש קצת עמיחי. להתמלא באורות. בזמן האחרון הכיפה הכלה
קצת להיפרם. קניתי כיפה חדשה דומה לזו. אחרי ששמעתי על נפילתו. הלכתי להביא את הכיפה. שתהיה קרובה
אלי. החלטתי שאשמור אותה בלי נדר ולא אזרוק אותה. החיוך שלו, השמחה שלו וכל הטוב שלו. עמיחי, עמיחי
שלנו. הלוואי שאצליח לקבל קצת ממך. לעולם לא אשכח אותך אח יקר ואהוב. מאחל שכל אחד מאיתנו ידע
לקחת משהו מעמיחי. עמיחי שלנו."

מספרת אמונה עזר מורה בבית החינוך דרכי נועם

"יש לי תמונה שלו לומד תורה שלא יוצאת לי מהראש.



הבאתי את התלמידות בזמן הקורונה לשמוע את הסיפור על הרבנית לוינגר זצ"ל
במרפסת הבית ברחוב לשם, תוך כדי הסיפור הבת הקטנה היתה צמאה וקצת
הפריעה לרחלי, אמרתי לה שתבוא איתי אמזוג לה מים בבית.
נכנסתי הביתה דרך המרפסת וראיתי בחור מתוק לומד תורה ליד השולחן ככה סתם.
זמן שאין מסגרות ואין מי שיחייב אותו ללמוד כל כך התפעלתי מהריכוז והמשמעת
העצמית

ונזכרתי בסיפורים שמני היה מספר לנו על הרב לוינגר זצ"ל שהיה חוזר בשעות
מאוחרות ויושב ללמוד תורה.
אשרי עם ישראל שאלו בניו."

עמיחי ביקש כמתנה לסיום המסלול במגלן שלא זכה לסיים שנבנה לו ספרית קודש
בחדר שתהיה לו פינת לימוד. בניה אחיו, בנה את הספרייה אחרי מותו וביום שהיה
אמור להיות סיום המסלול כתבה אימו רחלי:


עמיח אהוב ויקר!

יא חשון- זה התאריך בו אמור היית לסיים את המסלול.

כ"כ התרגשת ואנחנו איתך שתסיים את תקופת ההכשרה ותהפוך ללוחם מן המניין
במגלן.

ביקשת מתנה לסיום המסלול: שנבנה לך ספרייה לספרי הקודש שלך. ביקשת
שתהיה בה גם פינת קפה.

אז בניה עמל והכל מוכן.

מחכה רק לך 



"זה אָמר ה', קול בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים--רָחֵל, מִבְּכָה עַל-בְּנֵיהָ; מֵאַנָּה
לְהַנָּחֵם עַל-בְּנֵיהָ, כִּי אֵינָנוּ.

זֶה אָמר ה', מִנְעֵי קוֹלְךָ מִבְּכִי, וְעֵינַיִךָ, מִדְמָעָה.. וַיֵּשׁ-תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֶךָ, נְאֻם-ה'; וְשָׁבוּ
בָנִים, לְגְבוּלָם"

תפילה

עמיחי הרגיש מאוד שהוא יכול רק להשתדל אבל התפילה היא זאת שמשלימה את
העבודה ואת ההשתדלות בחפציו מצאנו תפילת תודה לבורא עולם שנראה שעשה
בה הרבה שימוש ציטוטים נוסף שראינו

"ה' גם אם אני לא מספיק מודה על החסדים היומיומיים אני יודע שזה לא מובן מאליו.
תודה לך. אנא שלח בריאות ושלוה בעמ"י."

"אני אוהב את ה', את א"י, את עמ"י, את התורה. זכיתי להיות במציאות אדירה. אני
מרגיש שהקב"ה מנווט אותי, טווה בי אתגרים ותומך בי."

היה קם בד"כ לתפילה מוקדמת בשבת אפילו שהיה מאוד עייף מכל השבוע כדי
שיספיק ללמוד תורה בבית כנסת

באחד מהמקומות הוא כותב: עצות להתרכז בתפילה: שהמודעות קיימת שעבודת ה'
תמלא את הריכוז: 5 דק' לפני התפילה: - לפני את המחשבה-לא להיות תקועים
בתוך מחשבה. אם צריך לכתוב את הדברים שמטרידים. –להגיע למצב תודעתי של
ריכוז בעבודת ה' (לוקח שנים) – ללמוד משהו קטן שמעיר את הלב. – דמיון מודרך
בעצימת עיניים-לדמיין שאני נכנס לקודש הקודשים ועומד לפני ה'"

סיפור חבר מהצוות: אני זוכר סיפור שהיה - כולם עמדו בח' שמילאנו טפסים כדי
לעבור מבא"ח צנחנים למתקן אדם הודיעו שהיה פיגוע. וכולם שומעים, עומדים אחד



ליד השני ואני רואה אותו ממלמל וזה חזר עוד כמה פעמים, ניסיתי לראות מה הוא ממלמל שם ואמרו פיגוע, ישר אני רואה אותו שיר המעלות.

הכרת הטוב

"שבוע טוב הרב!"

רוצה להודות לרב על זמן אלול, על המסירות ימים ולילות על הלימוד בעמקות ומתוך שמחה וחיבור שמים וארץ עם תפיסה מחודשת ואדירה של התשובה.

אשמח גם שהרב ימסור למשפחתו על ההקרבה וההתמסרות.

תודה רבה!"

הודעה לידידיה:

שמע ממש ממש תודה על האירוח היה ככ כיף אצלכם אתם מכניסי אורחים עם לב ככ רחב. והאוכל גם היה נהדר!

תמסור גם לאשתך.

סיפר הרב חיים טיטלבוים הרב של עמיחי בברוכין: "כל פעם אחרי שיחה ושיעור הוא היה מגיע ואומר תודה הרב זה ממש נגע בי שמתני לב לכך וכך. אני לא מכיר הרבה אנשים עם כזאת רגישות ומודעות פנימית."

הרבה מאוד מכתבים והודעות כאלו שעמיחי שולח לחברים אחרי שבת שהתארח אצלם ותמיד דואג לבקש שימסרו גם לבנות זוגם תודה על האוכל וכן לרבנים. תמיד דאג לכתוב לנו ההורים, הקדשות, לתת מתנות, לכתוב מכתבי תודה מאוד מרגשים. לתת כאן **דוגמא מהמכתב של אמא:**

אחרי שעמיחי נפל מצאנו בארון שלו 2 בלוקים (תמונות שמודבקות על עץ) עם תמונה והקדשה מאוד מרגשת ליוסף ויהודה 2 בני דודים (יעל וסיירת גולני) שעזרו לו



באימונים לקראת הגיבוש והוא החליט לסוף המסלול שלו כהכרת הטוב להם על העזרה, להכין להם את זה אפילו שעברו כמעט שנתיים מאז האימונים.

בין אדם לחבירו

עמיחי חי בקשב לסביבה ולחברים של 360 מעלות, המון הודעות חיזוק לחברים, התעניינות, תשומת לב. סיפר לנו חבר שעמיחי ידע שקשה לו באותה תקופה בצבא ועמיחי באותו זמן בכלל לא היה איתו אלא בקורס ניווד והקפיד להתקשר אליו כל יום שישי לשאול בשלומו ולעודד אותו וככה עם הרבה חברים, כל הזמן תשומת לב לכל מי שצריך מילא טובה או עזרה.

לחבר שסיפר לו שקשה לו בצבא הוא כתב: "הלל אחי אהובי!

אתה גדול מהחיים במסירות נפש שלך כפשוטו על השירות.

וכגודל האידיאל כך מידת הקושי

אל ייפול רוחך כשפרטי החיים זרים ומעכבים.

איש קודש אתה וככה ה' מעמיד אותך בנסיונות שיכול תוכל להם!

וכגודלך כן נסיוןך- 24 שעות. בהם אתה עטוף במצווה. וכל התאמצות נוספת הרי היא ממש כמצווה מכופלת.

שליח נאמן לשליחות מאתגרת שלעיתים צופנת ירידות אך היעד ברור- וגם אם לעיתים המסלול פונה לכיוון הפוך מהיעד תדע שבזוויז הפנימי היעד נמצא.

ומזכירים יציאת מצרים בלילות.

אין כמוך אחי האהוב!"

מספר חבר נוסף: "ערב לפני שהתגייסתי הוא צלצל אליי ושאל אותי מתי אני יוצא לבקום, אמרתי לו שאני עוד לא יודע ושאני אעדכן...שכחתי לעדכן אותו.



אבל כשיצאתי מהבית חיכה לי מגנט גדול עם תמונה של שנינו שכתוב עליה: "אח אהוב, בהצלחה ענקית, עשה חיל".

ועוד שוקולד ופתק קטן עם ברכת הצלחה בגיוס.

זה היה בקורונה, אז נסעתי בלי ההורים והייתי ממש מבואס, אבל הפתק של עמיחי, והתמונה היו איתי ב-3 שבועות הראשונים שלי בצבא.

את הפתק שלו, קראתי בכל פעם שהיה לי קשה, הבנאדם החזיק אותי נפשית.

עמיחי היה כל-כך אכפתי בצורה נדירה שלא ראיתי כמותה."

מספר חבר מהצוות: "באותו יום חמישי אני התחלתי את המסע ובאמצע המסע קיבלתי זעזוע מוח באמת לא הייתי מפוקס אבדתי הכרה פיננו אותי לבית חולים. יום שישי הוא מתקשר אלי אני חוזר מסבתא שואל אותי מה איתך? איך אתה מרגיש וואלה מתגעגעים אליך מקווה שאתה מרגיש טוב תתקשר אלי".

מספר חבר מהישיבה: "בשיעור ב הייתי נוסע הרבה למרכז והייתי עובר בחנות ספרי קודש ממש זולה, עמיחי ניצל את ההזדמנות פעם אחת ושלח אותי לקנות סט "חק לישראל" יפה. שאלתי אותו מה הוא יעשה עם זה, והוא אמר לי שזה בשביל מתנה לסבא שלו שלומד כל יום "חק לישראל" והספרים שלו כבר ישנים אז הוא חשב לחדש לו. בכללי עמיחי היה עושה הרבה מחוות ומתנות לחברים, משפחה ואנשים שיקרים לו ותמיד עם מכתב מרגש והקדשה אישית".

מספר חבר מהצוות: "אני גם נזכר עכשיו במה שדורון אמר שראינו אותו זוכר מהניוד עומד מחכה לו עמיחי היה חבר אמת. עמיחי הראה את האפיק האמיתי. תמיד היה אוזן קשבת. תמיד נגע בנקודות הנכונות כדי להרים את הבן אדם. הבדחיות קרש בלילה הן אלה שהרימו את כולם."

עמיחי היה מתנדב לכל דבר שצריך עזרה הכל בשקט ובענווה סיפרה לנו פעם הקומונרית שהם היו באיזה טיול והיה צריך מישהו שיתנדב לשמור על הציוד היא שאלה מי מוכן להתנדב ואף אחד לא התנדב אבל אח"כ ראתה שעמיחי נשאר לי



מילים ובלי שידעו לשמור על הציוד. כשהיה צריך מישהו לשטוף כלים במוצאי יום כיפור עמיחי שטף 3 שעות עוד לפני שאכל למרו שלצערינו היו בצוות חברים שלא צמו הוא אכל דני אחד ומיד הלך לשטוף ועוד הרבה דברים שעמיחי תמיד היה האיש הנכון במקום הנכון. גם כשהיה נוסע לישיבה באלון מורה תמיד היה מתנדב לשטוף כלים ובראש השנה האחרון שטף את כל הגסרטונומי.. הכל עם חיוך ושמחה אפילו שזה ממש לא היה מקובל שמישהו מגיע לשבת מהצבא נכנס לתורנות שטיפה בישיבה. סיפר חבר: זה משהו קטן. אפילו ממש קטן אבל מסמל ומראה כל כך הרבה.

מספר חבר צוות: "אני רוצה לספר אירוע אחד שהיה לי איתו. פעם אחת היה לנו איזה מסדר ציוד. פותחים את הווסט מוציאים ממנו את כל הציוד. ואני לא זוכר מה היה לי, הייתי צריך ללכת. ואז חזרתי וראיתי שהציוד שלי לא שמה. נכנסתי לחדר שאלתי אם מישהו ראה את הציוד שלי, וונינו אמר לי שהוא שם לי את זה בתיק של הווסט. והלכתי לתיק, פתחתי את התיק וציפיתי לראות פשוט את הווסט מונח שם ואת כל הדברים זרוקים בתוך התיק. ואז פשוט ראיתי שהוא הכניס לי את כל הדברים לתוך הווסט. קשר את הכל, שיפצר את הכל. לא משנה ששום דבר לא היה במקום הנכון, כי לא היה לו איך לדעת, אבל הכוונה של בלי שביקשתי ממנו, בלי כלום לסדר לי את זה כמו שאני הייתי מסדר אם הייתי שמה. אני חושב שבאותו רגע הבנתי שזה משהו מיוחד. כשאני חושב על עצמי לא הייתי עושה את זה. וזה רגע שאמרתי כאילו יש פה משהו מיוחד"

כל שבת ישיבה יש את השלב שבו מסיימים לאכול וצריך לפנות את השולחנות ואז מחכים לעונג שבת או משהו. רוב החברה לוקחים את הפינוי בנחת ובעיקר ממשיכים לדבר עם החברים וגם אלה שמפנים שמים את הצלחות שהיו לידם בפינוי וממשיכים לדבר. אצל עמיחי זה היה שונה. עמיחי לא רק שהיה מפנה את השולחן שלו הוא גם איכשהו תמיד היה זה שלוקח את כל שקיות הזבל לפח שבחוץ, גם עם זה כמה נגלות. בשלב מסוים שכבר קלטתי שזה מה שעמיחי היה עושה, סיימתי לקפל את כל



הטור שולחנות שלי והשארתי את השקית זבל מלאה בחדר האוכל, ובאמת לא עבר יותר מדי זמן ועמיחי הגיע עם עוד שקית ביד ולקח את השקיות לפח שמחוץ לחדר האוכל. זה היה קורה כשעמיחי היה בישיבה ולא הפסיק גם אחרי שכבר התגייס למגלן. באחת השבתות בזמן פינוי השולחנות דיברתי עם חבר שרצה להתגייס למגלן, ואמרתי לו, שמע אם אתה רוצה להיות במגלן תתחיל לקחת את השקיות זבל, זה מה שונינו עושה כל שבת, ובאמת המשכנו לדבר וראינו את עמיחי עובר ולוקח את השקיות.

כמובן שבשבתות שבו האברכים אכלו איתנו והיו המון שולחנות מתקפלים, זה לא הסתכם רק בשקיות זבל, אלא עמיחי תמיד היה זה שמגיע לעזור לקפל את כל השולחנות והכסאות. וכמובן כמובן, שהכל נעשה בשקט וענווה אינסופית. מספר חבר נוסף: מוצ"ש בישיבה. אני תורן שבת. שוטפים כלים בחדר אוכל ופתאום אני רואה את ונינו נכנס. אני שואל אותו "מה אתה תורן גם?" הוא ענה לי: "לא, אבל כתבו בישיבה שצריך שמישהו ישטוף את הגסטרונומים אז באתי"

לשטוף גסטרונומים זה לא עבודה קלה או כיפית... בדרך כלל צריך לגרד אנשים לעשות את זה. אבל זה היה נראה מהצד שזה כל כך קל לו, צריך - הוא מגיע!

גם בבית לפני הצבא זאת היתה תורנות שלו לשטוף כלים בערב שבת אז מבחינתו גם אחרי הצבא התורנות המשיכה ולא הסכים לוותר לעצמו ולא הסכים שנוריד את זה ממנו למרות שהיה חוזר גמור מהבצא אחרי מעט שעות שינה. בהודעה ששלח לצוות שלו ערב חג שמחת תורה הוא כתב: "תקשיבו תקשיבו

בטעות בכר לא שם אותי בשמירות.

כל מי שצריך חילוף בכל שעה משעות היממה גם בלילה גם בביקורים



שידבר איתי יותר מאשמח!"

מי שהיה בצבא יודע שאם לא שיבצו אותנו בשמירות הוא מאוד שמח... כאן לעמיחי היה חשוב לחלוק עם כולם ובאמת פנו אליו לעזרה והוא החליף חיילים בשמירה.

מצאנו בנייד שלו שאלה לרב שלו בזמן הקורונה: "ערב טוב הרב

המנקה של סבתא שלי הפסיקה לעבוד ואני רוצה ללכת קבוע בחמישי לנקות את הבית כדי שלא תנקה לבד

היא גרה בפתח תקווה. אשמח לדעת אם יש איזה אופן שאוכל ללכת אליה ולחזור ללא בדיקה? חשבתי על 2 מסיכות קבוע כל הזמן. תודה רבה הרב!"

כשפתחנו את הטל שלו גילינו דברים שמאוד ריגשו אותנו ובין הדברים הרבים גילינו מכתב הודעה למפקד מגלן, התפלאנו מאוד שחייל צעיר כותב למפקד היחידה זה דבר מאוד לא מקובל ואף עתיד לסכן את מקומו במגלן. כשפתחנו את ההודעה התברר הענין. בטירונות יחידה עמיחי היה מ"כ ומכל מיני סיבות, הוחלט להדיח את אחד מחייליו. עמיחי מאוד כאב על זה כי הרגיש שנעשה לו עוול הוא התייעץ איתי מה לעשות ואמרתי לו שהמקסימום שיכול זה לפנות למפק"צ (מפקד צוות) ולדבר איתו ולבקש שישקול מחדש הוא פנה למפקד הצוות אך זה לא עזר ולכן פנה למפקד מגלן בהודעה הבאה **(לעלות אותה על שקף)** "מועדים לשמחה מפקד היחידה.

מדבר עמיחי ונינו מצוות עדני שבמסלול.

איני ראוי לכתוב בכלל אבל אני חושב שזה חשוב..... (דילוג)

אני הייתי מכ שלו וחבר קרוב ואני יודע כמה חשוב לו לתרום תרומה משמעותית וכמה רצון ונכונות לשרת את עמ"י בקרבי. אני גם יודע איזה אדם זהב הוא..... (דילוג)



אשמח לבקש ממך אם אפשרי לנסות לעזור לו, ולתת לו הזדמנות נוספת להביא את עצמו לידי ביטוי כלוחם.

תודה רבה וחג שמח!

עמיחי ונינו."

פרגון במסע אלונקות- כשעשינו את הפריסה ביום רביעי לצוות במצפה בלחסן עמיחי אמר לנו שבטח צפוי להם מסע מאוד קשה (קוראים לזה בלת"מ בשלב הזה של המסלול) כחי אמרו להם לסיים עד שעה 17:00 3 ליטר מים בבוקר שלחתי לו הודעה נו מה עשו לכם, ואז פעם ראשונה הוא אמר לי משהו על קושי וכו תמיד הוא לא היה מתלונן ואמר שהכל בסדר וכשהייתי אומר לו ווא, אתה רציני? ככה עשו לכם הוא היה אומר לי שטויות אבא, הכל בסדר, הוא אמר לי וואו, אבא התעללו בנו כמובן ברוח טובה, הסתבר שהמסע האחרון שעשה היה מסע מאוד אכזרי... הם עלו ברגל עם משקלים גבוהים על הגב ואלונקות מתחתית הכרמל למוחרקה שזה טיפוס מאוד תלול הגיעו למעלה גמורים למעלה ואז אמרו להם חוזרים למחנה תעלו על האוטובוסים חצי כבר נגמרו ואז הביאו אותם שוב לנקודת ההתחלה ואמרו להם להתחיל הכל מחדש... זה היה מסע קשה מאוד וגרם כנראה לצוות לצעקות ודיבורים מחלישים ואז עמיחי, שתמיד היתה לו השפעה מאוד גדולה על הצוות וכולם מוד החשיבו את הדברים שאמר, אמר להם בצורה כזאת לא נצליח לסיים את המסע, חייבים מעכשיו המון פרגונים אחד לשני, כל אחד שמחלף מישהו באלונקה יפרגן לו, ניצור אווירה טובה בנינו וככה נצליח ואכן הצוות אמר שמאז שעמיחי אמר את זה והתחילו ליישם נשבה רוח אחרת והם הצליחו לסיים את המסע בטוב.

ציטוט מחבר בצוות בהקשר הזה: "התחלנו לעלות ויש שלבים. יש שלב שאתה הולך במישור ויש שלבים שאתה עולה. כבר בהתחלה האלונקה שלנו



התקשתה וזה ופשוט הגענו לשלב של העליה, עדני עצר והוא פשוט עצר את כולם אמר אם עכשיו לא כל אחד שיוצא מהאלונקה אומר תודה ומילה מחזקת למי שמחליף אותו זה לא יעבוד ולא יילך. וכל המסע אני רק שומע אותו ורק שומע את כולם מעודדים אחד את השני."

פירוד בעם

עמיחי מאוד כאב את הפירוד בעם והוא כתב על זה במס' מקומות בד"כ בצוות שלו היה חיבור מקסים בין דתיים חילוניים, שמאלניים וימניים, עולים וותיקים אחרי הסיפור של ההפרעות לתפילה ביוה"כ בדיזינגוף, עמיחי מאוד כאב את זה ובלהט הויכוח עם חבר שהצדיק את זה, הוא חשש מאוד שזה ייצור מחיצה בניהם ואחרי שליבן את העניין עם עצמו ועם רבנים הוא כתב לחבר: **לשים כאן את צילום המסך** לאחר הויכוח הוא ממש נכנס לחדר ובכה מתוך כאב חבר שנכנס לחדר לא הבין למה הוא ככה בוכה אז הוא אמר לו שכואב לו מאוד שככה יהודים מסוגלים להפריע לתפילה ביום כיפור.

סיפר חבר מדימונה: "וככה נראה לי שעמיחי התחבר על כולם כי הצד העמוק הוא שמר אותו. הוא שמר על הצד הזה מחובר לארץ ואז גם זה הביא אותו ליצירתיות כזאת וזרימה. להיפגש עם כל הגוונים. ממש להיות 'עמך'. הוא אהב את הדימונאים, אלה שהיו מדימונה, אהב את האופי הזה, הוא העריך אותו, העריך את המידות שלהם. זה היה מישור ממש פשוט, שהוא גם מביא לצחוקים וגם לאהבה פשוט כזאת לכל הסביבה."

סיפר חבר מהסניף: זכורה לי תמונה מאוד ברורה מעמיחי, שבתור תיכוניסטים מה שעניין אותנו בישבצו"ם של הצוות הדרכה זה לשבת ולהתווכח, צעקות כולם, הבנים מול הבנות או לא משנה הסדר. אני זוכרת את כולם מתווכחים ואת עמיחי יושב שם בפניה של החדר צוות עם עצמו בשקט, לא מוציא מילה, מקשיב ומתרכז לכל משפט של כל אחד ואז בסוף הויכוח נותן איזה ספיץ' של 2 משפטים שמכאן היה ברור מה צריך לעשות. היה נותן את המילה האחרונה שהייתה מאוד ברורה, ולכולם היה ברור שזה מה שנכון לעשות בסוף.



ויתור- עמיחי היתה מאוד ותן לא ממקום של חוסר באישיות וברצון עצמי אלא מתוך רוגע פנימי, אצילות פנימית ואמונה. סיפר לנו חבר שעמיחי פנה אליו לטרמפ לשיבה ובדיוק היה לידו חבר ששמע שעמיחי מבקש אז הוא גם ביקש עמיחי היה קודם אבל ברגע שעמיחי הבין שהחבר רוצה ישר ויתר ואמר לו הכל בסדר אני אמצא דרך לנסוע. תמיד מתנדב לכל דבר שצריך לשמור על ציוד בצבא, שמירות, שטיפת כלים במוצאי יום כיפור בבסיס אפילו שהיו חברים שלא צמו בכל זאת הוא התנדב לשטוף, שתה מילקי בסוף הצום ורק אחרי 3 שעות שטיפת כלים התפנה לאכול ולא נשאר לו כלום....

חינוך

עמיחי השקיעה רבות בחניכיו הוא לא סיים שנתיים בהדרכה כי הרגיש שבגלל הלימודים שלו בדימונה הרחוקה הוא לא מספיק להשקיעה כמו שהיה רוצה אבל בפועל הוא המשיך להדריך אותם לארגן פעולות, שיעורים\ סעודות משותפות בכל פעם שהיה מגיע הביתה, הוא ראה כל חניך וחניך היה מחובר לכל חניך וחניך ממש עד יום מותו הוא היה בקשר עם החניכים שלו בהודעות, בהכוונה, בשיחות טל' כמעט בכל יום שישי והוא היה מאוד משמעותי להם. סיפר לנו חניך שפעם עמיחי ראה אותו (שנתיים אחרי שעזב כבר את ההדרכה...) קצת בעצבות, מהורהר הולך בקצרין ואמר לו יאללה, בא נצא ביחד לטיול טרקטורון השקיעה בו מס' שעות על פק"ל קפה כדי לעזוב לו בדילמות שהיה בהם וככה עם כל החניכים שלו. הוא היה מקליט להם הודעות מוסרטות ושולח להם, 2 חניכים הלכו בעקבותיו לברוכין.

סיפר חניך: " הוא פתאום היה שומר על הקשר ודואג שואל מה איתי ואם הכול בסדר. יום אחד אני חוזר בשתיים עשרה בלילה מקבל הקלטה ממנו "אתה לא מבין כמה אני חושב עלייך בשבועות האחרונים ואני חושב עלייך מתגעגע אליך" עכשיו אני שומע את זה ואני לא מעכל את זה מבחינתי הוא יכול להתקשר אליי את זה הוא שלך לי בכיתה י'ב, שנתיים אחרי ההדרכה, הוא פשוט היה סתם ככה שולח הודעות לפעמים



אפילו בשתיים בלילה אני שומע אותו וחושב איזה בן אדם מדהים הוא היה פשוט אין מילים"

עמיחי כתב לעצמו עקרונות בהדרכה (הבאתי גם חלק):

עקרונות גישה לחניך:

1. לדעת שכל חניך הוא נר וכשמגדילים נר עוד נר ועוד נר יש אור גדול והשפעה גדולה על המציאות.

2. לגדל את הצדדים החזקים בחניך ולהצמיח אותם.

3. אחריות על כל חניך וחניך- להראות שאכפת.

4. ללכת\ לעשות\ להיפגש\ לארגן דברים ביחד.

נקודות שצריך לזכור:

- כל אחד הוא נשמה אלוקית ואי אפשר לזלזל באף אחד או להוריד מערכו. צריך לקדם אותו מהמקום

שהוא נמצא ולאהוב אותו.

- להיות מחובר לרעיון של בני עקיבא.

- אם הייתי יודע שההדרכה שלי תירשם בתנ"ך הייתי משקיע יותר

- בכל דבר להיות מקצועי- לרצות שהוא יקרא, להתעקש.

- החניכים הופכים מבחינתנו לדבר הכי טוב בעולם בתנאי שאנחנו מאמינים שאנחנו הכי טובים בעולם.

- להביא יותר את עצמי לידי ביטוי מאשר רבנים שמצטטים מהם.



- להסתכל על הצד הלבן של הדף מאשר על הנקודה השחורה- להסתכל רק על

הצדדים החיוביים בחניך

ופחות דגש על השלילים

- לדבר עם עצמי

- עבודת המידות

- סבלנות

אדם גדול- אדם שמעריך את הדברים הקטנים ומקבל אותם כלא מובנים מאליהם.

מספרת נועה הקומנרית בסניף קצרון: נכנסתי לקומונה והבנתי שיש לי מדריך בשם

עמיחי ונינו, אבל לקח שבועיים עד שפגשתי אותו. אני זוכרת שראיתי אותו נכנס

לסניף עם חיוך מאוזן לאוזן ובשקט שמלא בנוכחות. כל החניכים שלו ישר קפצו עליו!

ישבתי עם עמיחי והוא אמר לי- "אם אני לא אהיה מדריך 100%, עדיף שלא אדריך

בכלל. זה לא פייר כלפי החניכים שלי". הפתיעה אותי הבגרות והיכולת לקחת צעד

אחורה- נטו בשביל החניכים. עמיחי סיפר לי שהוא רוצה להשקיע בישיבה כמה

שיותר. וגם אחרי שעזב את ההדרכה, ניסה להגיע כמה שיותר לחניכים. וזה היה

מדהים לראות את ההערצה בעיניים של החניכים שלו! כל החניכים אהבו את

המדריכים.. אבל כשעמיחי הגיע- משהו באנרגיות בסניף השתנה. הסניף היה

באווירה יותר קדושה, שמחה, יותר נינוחה. כולם רצו להיות אנשים יותר טובים לידו.

עמיחי לימד אותי מה זה "עוז וענוה" כפשוטו. מה זה חיים של אידיאל עם שילוב אדיר

של לימוד תורה. ממש מלאך בדמות אדם."

עמיחי האמין שהדרך לקדם אנשים זה דוקא מתוך העצמה, פרגון חיזוק הטוב שבהם,

העצמה ולא מתוך צעקות והשפלות. בתקופה הטירונות יחידה הוא היה 4 חודשים

מפקד של חבריו והיה קשה לו מאוד עם הסגנון הפיקודי שהיה באותו זמן של צעקות,

לחץ, האשמות וכו (תמיד הוא אמר: "למה צריך לצעוק עלינו אנחנו חיילים טובים



ונעשה מה שמבקשים" ולכן החליט לעזוב את הפיקוד גם בגלל שהרגיש שזה אולי לא לגמרי נקי אצלו הרצון לפקד ומעורב בזה אולי קטע של כבוד וגם כי הרגיש שאולי לא מתאים למרות שחבריו אמרו שהוא היה הכי מתאים לפיקוד, לאחר שנכנס לפקד איליי עדני עמיחי הרגיש שזה סגנון פיקוד שמאוד מתאים לו מיצד אחד דרישה ברורה, רמה גבוהה של אימונים (מפקד האימונים סיפר לנו שהם לא מבינים למה עדני ככה קורע את הצוות שלו בזמן ששאר הצוותים נחים או רואים ליגת האלופת, אחרי שדוקא הצוות הזה נדרש לעמוד בקרב גבורה קשה בכפר עזה ועשה זאת בגבורה הם הבינו...) מיצד שני להיות בנאדם, לפרגן, לחזק להיות שם בשביל הפקודים שלו (ניתן לספר כאן את הסיפור על עמית גוואטה ז"ל שעדני ראה אותו מוטרד במחנה ולחץ עליו לספר לו מה מטריד אותו ואז הוא סיפר לו שלאשתו יש איזו בעיה בהריון והיא בבית החולים, עדני ישר חיפש רכב להסיע את עמית וכשלא מצא, מימן מונית על חשבוננו ונשאר איתו בבית חולים עד 4 בבוקר וכן תמיד שהרס"ר היה מבקש מעדני לשלוח לו חיילים לעבודות רס"ר, עדני תמיד היה חלק מהחיילים האלו.. והרס"ר לא הבין למה מפק"צ עושה עבודות רס"ר...) עמיחי מוד התחבר לסגנון הזה וכשלחצו עליו שוב להיות מפקד, ממש במפגש האחרון שלנו איתו ברביעי בחג סוכות, הוא אמר לרחלי שהוא שוקל ברצינות להיות מפקד מ 2 סיבות: 1. הוא נפגש עם סגנון פיקוד שהרבה יותר מתאים לו. 2. הוא מרגיש שהוא יעשה את זה מתוך התאמה ולא מתוך פוזה שהבחירה שלו היא נקיה ושהוא חושב שזה יהיה טוב לחיילים.

דוגמא נוספת זה היחס לתחרויות עמיחי לא אהב תחרות, הוא חשב שכל אחד יש לו את תכונות החוזק שלו ולא נכון להשוות בין אנשים הוא דיבר על זה הרבה בהקשר של החידונים ותחרותיות שהייתי עושה בבית ספר ועמיחי מאוד התנגד לזה, הוא אמר שמי שלא הכי טוב בתנ"ך זה לא פייר שתמיד יראה אחרים שמקבלים מקום ראשון וכן הלאה, שכל ילד הוא עולם בפני עצמו וצריך לתת לו את ההזדמנות להתקדם מהמקום שלו ולא ביחס לאחרים. וכשהם עשו תחרויות בצבא בין הצוותים



והצוות השני ניצח, עמיחי אמר תמיד לצוות שלו שהיה מבואס שזה לא נורא, והכל בסדר וצריך לשמוח בשמחתם. והוא היה הולך גם לצוות השני לפרגן להם... הם לא הבינו איך הוא לא מתעצבן וסיפר לנו חייל בצוות שלו שהוא מאוד תחרותי והוא השתגע מאיך שעמיחי מתייחס להפסד.

סיפר מפקד בצוות: "ונינו זה באמת מקרה מיוחד, הוא באמת לא צריך את התחרות בשביל לדרוש מעצמו. אנשים אחרים אולי צריכים את זה אבל הוא באמת לא היה צריך את זה. ותמיד זה היה דיון קבוע ביניהם שלפי דעתי מבטא גם את המיוחדות שבו."

על נושא החינוך והחיבור לכל אחד עמיחי כותב:

"מטבענו אנחנו דומים אחד לשני בהסתכלות חיצונית. ושונים מהותית. אין אחד דומה לשני. זה פשוט לא הגיוני. כל אחד שונה פיזית בכל דבר, עם ייעוד שונה. בשבילו נברא העולם.

אבל העולם היום הוא עולם תרבותי פוסט מודרני שבו ישנם קווי תרבות מנחים ל"מימוש עצמי" והעולם היום מאפשר מימוש עצמי בהתאם לערכי "סדר" אותם ערכים שמרכיבים את תרבות ה"אין אמת". ואנשים גדלים לתוך מציאות שבה הקשבה עצמית היא מסוכנת, וכולם צריכים להיות דומים.

משרד החינוך הוא הראשון ליצוק את היסודות האלה. מרגע שילד נכנס לבית הספר הוא עומד מול סטנדרטים של משרד החינוך- ציונים, סוגי שיעורים, וכו'. אותם סטנדרטים מתאימים לבודדים. והילד נכנס להשוואה מול תלמידים שעומדים בסטנדרטים.. נגזלה ממנו החרות.. מעכשיו הוא חייב לעמוד מול הקריטריונים של משרד החינוך. לא מחפשים את הילד ומגלים את כוחותיו. כולם שווים. והילד לא חושף את עצמו. הוא נלחם נגד עצמו מתוך מטרה להגיע לאותו תלמיד שעומד בסטנדרטים.



הילד מתוסכל שהוא לא עומד בסטנדרט וההורים מתוסכלים ממנו מבלי להבין שהוא פשוט לא אמור להיות בסטנדרט. גונבים ממנו את עצמו. הוא מתוסכל, הורים מתוסכלים והבית ספר מוציא את התעודה של ה 60 שגוררת שיחות "מה עושים" חמורות.

ועמוק בנפש, אם הוריו לא השכילו לאהוב אותו בכל מחיר ללא תלות במעשיו, הוא מקבל שדרים של אכזבה ותסכול וזה יוצר חוסר אהבה עצמית וקבלה עצמית. והוא צועד במסלול השוואתי שלא מתאים לו. שלא נדבר על ביטחון עצמי.

וכשמשרד החינוך רואה שהתלמיד לא עומד ברף הוא לא משכיל להקשיב לו. במקום להקשיב לו הוא מוחק פערים אותו- חניקה מלמעלה של אותם מחוננים והרבה הקלות לאותם שלמטה.

ויוצאים פסי ייצור של אנשים עם הישגים יפים. שהפכו לכח עבודה ולא להגשמת ייעוד. הם בחיים לא הקשיבו לעצמם. הם בוחרים ע"פ החברה- אישה, לימודים, לבוש, וכו'. הם עמוק בנפש התרגלו לפעול ע"פ החברה וכל הבליץ התרבותי שחונק את האדם. ולאנשים יש הכל אבל הם מרגישים ריקים מבפנים. אחוזי הדיכאון עולים, גירושים וכו'. אם רק משרד החינוך היה מאפשר את התנאים לשתיל לגדול בצורה בריאה ולא מושך בחוזקה מרגע השתילה ולא ממחר לשתול באותם תנאים את כלל השתילים, היינו מקבלים עצים חזקים ומגוונים. מקשיבים לצרכים של שורשיהם באדמה, עומדים חזק מול כל רוח ומבינים שהם הופכים את הגן לירוק ומגוון יותר."

מכתב לרב יעקב דודי- ראש הישיבה התיכונית בה למד הביא ל 7 מכתב בין 4 עמודים שעמיחי כתב לו בסוף השמינית (מי כותב מכתב לראש הישיבה כזה ארוך? הרב דודי אמר שסיימו אצלו אלפי תלמידים ואף אחד לא כתב דבר כזה) לעמיחי היה מאוד חשוב במכתב הזה מיצד אחד מאוד לפרגן על כל הטוב בישיבה שממש גידל אותו והעצים אותו (הרב דודי הוא הראשון שזיהה כנראה את כשרות הכתיבה של עמיחי ונתן לו בכיתה ט' פנקס ואמר לו לכתוב בו דברים) אך מיצד שני הוא כן הדגיש נקודות



חשובות בחינוך שלדעתו היה נכון לעשות אחרת לא להתמקד בתופעה של הפרת משמעת אלא ממה זה נובע, מה הצורך שהתלמיד רוצה להשיג בעזרת ההתנהגות הזאת ועוד הרבה תובנות מדהימות

מספר חניך: "היה איזה פעם אחת שהיו לי המון ספקות, חזרתי לישיבה והייתי לא בטוב, לא רציתי להיות בברוכין, ולא בישיבה, בשום מקום. אז הרמתי אליו שיחה, כי הוא יודע מה נכון ואז באמת אני זוכר שהוא אמר לי משהו שמאוד הפתיע אותי, אבל הכי נכון. הוא אמר לי שמע, אל תכנס לבית מדרש, בכלל. אל תיכנס אליו, שבוע, שבועיים. אולי תלמד איזה משהו קטן, תבוא לתפילות. אבל חוץ מזה אל תכנס לבית מדרש. אם תמשיך ותלחם בעצמך אתה לא תוכל להמשיך, אתה צריך להקשיב לעצמך. הנפש שלך זקוקה למשהו אחר, אל תדחוף לה דברים יש לה את המקום שלה. תעשה מה שאתה אוהב, לך לחדר, תישן, שחק כדורסל. ובאמת אחרי יומיים כבר משהו בתחושה שלי השתנה וזה נקודה מאוד גדולה, שהוא ידע להקשיב לעצמו מאוד."

סיפור דומה חזר עם חניך נוסף שהתייעץ איתו והוא אמר לו גם להוריד לחץ ולעשות גם דברים אחרים, בעיקר בתחום היצירה, החניך לא שמע לו והמצב התדרדר ורק אחרי כמה חודשים שהתייעץ עם 2 רבנים גדולים, הם הציעו לו לעשות מה שאמר לו עמיחי כבר חצי שנה לפני כן. החניך אמר, יכולתי לחסוך לעצמי הרבה כאב אם הייתי מקשיב לעמיחי גם מההתחלה.

ארץ ישראל וגאולה

"ארץ ישראל! בין נופייך המדהימים ונחליך הרבים טבוע דם של נצחיות היהודים. נוף של עצים סלעים חול ו...דם של אהבה הקרבה ועוז האדם. הזיכרון כבר מזמן נהיה ניצחון של הרוח שנפצה כל חומה, ומשאיר לנו את ציווי החיים והאמונה. ליד המצבות השקופות רואים אנשים בוכים בכי תמרורים- על תמרורים שמכוונים אותנו,



שמנשימים בעצמותינו דרך חיים של אידיאלים, מסירות לארץ, חלומות אבל בעיקר
הבנה שאני עוד גחלת בתקומה."

עמיחי היה מאוד מחובר לארץ ישראל גם כשהיה חוזר מהצבא אחרי שבוע מאוד
מעייף תמיד הוא היה לוקח את הטרקטורון והולך לטייל אפילו בקורס ניווד שהיה שזה
קורס יוקרתי שמכשיר נהגים לנהיגה מבצעית (הוא סיפר לנו שעלו הרים במהירות
מדומיינת בשטח מטורף, שהיו צריכים לנסוע על 90 קמ"ש בשבילים שמסוכן לנסוע
אפילו 40 וכן שהיו צריכים להכנס למאהל שישנים בהם אנשים עם הרכב בלי
שירגישו בהם) וגן אחרי שכל השבוע נהג עדיין היה חוזר הביתה לוקח טרקטורון ויוצא
לטיול

סיפר חבר מהצוות

"בתוך הטירונות יחידה שמורכבת בעיקר מבוג' וזחילות ושינה בחוץ בגשם, בעוד אחד
מהמסעות הקשים עם אלונקה על הכתף שלאף אחד כבר אין כוח עמיחי מסתובב
אלי, ואומר לי "תסתכל על הגבעות מסביב איזה כיף שאנחנו כאן בשביל לשמור
עליהם" ואני מתמלא רוח חדשה"

בתוך המסע והבוג', מדהים איפה המחשבה שלו מונחת

שליחות

עמיח כותב באחד המקומות: "כעת אני שייך לחלק מעם ישראל שמוכן למסור את
נפשו בשביל המדינה"

"זו לא סתם זיעה, אלו דמעות של 2000 שנה"

לפני הצבא הוא ממש הרגיש שחשוב לו להפגש עם דמויות מופת שלחמו מסרו את
הנפש בצבא בקרבות גבורה כדי ללמוד מאישיותם. ראינו בנייד שלו שכתב לאילעד
בר שאול: "בוקר טוב אלידע!"



מה שלומך?

בעז"ה אני לקראת גיוס למגלן עוד כ-3 שבועות.

הייתי שמח להתקשר בשירות למימד גדול יותר.

חשבתי ללכת למשפחות של לוחמים שנפלו ולשמע מהם על אותו חייל, ללמוד ממנו גודל ותכונות נפש ייחודיות שאנסה ליישם ולתת למשפחות תחושה שיש מי שמשתדל להנציח את מה שנקטע.

אשמח לדעת אם יש לך רעיונות ומס של משפחות כאלו.

חשבתי על משפחות נתנאל ומילוא ואשמח לשמוע עוד"

בסוף הוא הלך הלך לרבקה כהן אמא של... ולבירד'יט אמא של נדב מילוא מ"פ בסיירת צנחנים שנפל בלבנון ולעוד הורים שכולים וממש שמע מהם על הדמויות והבטיח לנסות ליישם את השליחות שלהם והערכים שלהם בצבא. אמא של נדב סיפרה לנו ב 7 (לא הכרנו אותה ופתאום הופיעה וסיפרה לנו שזה מה שעמיחי עשה לפני הצבא....) שעמיחי שלח לה תמונה ממצפה ע"ש נדב ואמר לה שהוא ממש מנסה ליישם את הערכים שלמד מנדב בפגישה שלהם בקיבוץ....

ככה הוא כתב לה: "צהריים טובים!

קוראים לי עמיחי ונינו. אני עומד בעז"ה לקראת גיוס למגלן בעוד שבועיים.

ראיתי סרט זיכרון על נדב הי"ד ומאוד נפעמתי מגודל אישיותו.

הייתי שמח לדעת אם אפשר להגיע לשמוע יותר עליו, על תכונותיו ואישיותו, ולהשתדל בצבא כמה שאוכל להמשיך בדרכו.

תודה רבה!"

ואח"כ הוא כתב לה מהצבא



בריזיט יקרה!

תודה גדולה על הזמן והפניות לזכות להחשף וללמוד מגדלות הנפש ועומק האישיות של נדב.

מרגיש אני כיצד הנפש שנחשפה לגודל אישיותו ושאיפותיו מעורר כיסופים להמשיך את האור הגדול.

כיסופי נשמה של עשיית טוב ומחשבה כללית. של "עדינו העצני"- דמות העדין-גיבור המעוצבת בנדב.

תודה!"

אמר לנו חבר שהוא ניגש לצבא ממש כמו כהן גדול שניגש לעבוד בבית המקדש כך הוא ראה את הדברים. באמצע מסע קשה של סחיבת פצועים שהוא ממש הזיע הוא אמר לחבריו "טיפות הזיעה האלו, הן דמעות של 2000 שנה" גם תוך כדי הקרב בכפר עזה סיפרו חבריו שהוא כל הזמן דירבן אותם ונתן להם מוטיבציה בכך שאמר להם תזכור למה אנחנו כאן, באנו להציל יהודים, להרוג את המחבלים, לעזור לאחינו והם ספרו שזה ממש מילא אותם תחושת שליחות גם אחרי שהוא נפל, בקרבות הבאים.

לפני הצבא הוא כותב: להיות בראש של מסירות נפש וענווה- אלו 3 שנים שבהם אין לי שום דבר מעצמי, להעיף כל מחשבה פרטית ושכל המגמה תהיה איך אני עושה את עצמי ללוחם הכי טוב ואיפה צריך שאני יתנדב על מנת שיהיה טוב לעם ישראל" לפני הגיוס לצבא הוא כותב באחד השירים בשובינו אל ארץ החיים- היינו כחולמים

"נבואות מתקיימות- מבשרות, מודיעות

על תקומת אומה- במרחבי ארצה



אתמול זה דוד והחשמונאים- היום זה אנחנו, לוחמים איתנים- ומחר אלו כוהנים
ונביאים

מלחמות ה' אנו נלחמים- לא עוד נהיה נרדפים

לא עוד ארצות מתים - כעת הזמן של ארץ החיים

פנו דרך פתחו שערים- ויבוא גוי צדיק שומר אמונים

לתחיית העצמות- לגאולת העצמיות

לצמיחה והתחדשות- למלחמת קוממיות

והמלחמה דורשת, נדרשת- רוח מזוככת

מרוות מים ושגב- כאפיקים בנגב רוח גבורה ועוז משובצים- התגברות בפרטים בעוז
מתמידים

שמחה וחסד- עם קשיחות ודין באגד

עבדי עמ"י אנחנו- דבר אין לנו מעצמינו

מצווים ונשלחים- להיות הכי מקצוענים

כל חשבון פרטי מתבטל נעצר- אל מול עזרת ישראל מיד צר

ממוקדים אנו בהשתלמותינו- הרפיון והלאות הלאה ממנו- וגם החדלון מההכרה של
אתה בחרתנו

בהד שזור נצח קוראים אנו-

הננו!"

תוך כדי הצבא הוא כותב:



"משפטי חיזוק שעמיחי כתב בצבא-

- אני לא חירותי במה שאעשה אלא באיך אעשה

-לתפוס את רחשי המורך והעצלות כשהם מתחילים ולראות בהם פוטנציאל לגבורה

- רצוני להיות הלוחם הכי מקצוען שאני יכול להיות

- אני עבד לעם ישראל וגבורת הרצון נדרשת בקיום שליחותי

- לזכור לחייך ולשמוח, לעזור במה שצריך

- אין ספק שיהיו דברים שאכשל בהם ועלי ללמוד להסיק מסקנות, לדייק טעויות

ולתקן לאורך זמן

- ההגעה בשם הכלל מוציאה אותי מהמשוואה- אני עושה הכי טוב כדי לראות כמה

התקדמתי לטובת הכלל

- אני בריא ב"ה ויש לי כוחות וכישרונות שקיבלתי מהקב"ה, ולא כולם זוכים להם, ורק

הם תואמים את המקום והתפקיד שקיבלתי בצבא

- בקצה- שהילד בן ה-4 ישחק בגן השעשועים באביתר ואחה"צ ילך להתחנך וללמוד

בנחת על מהות עם ישראל

- יש אויבים המעכבים את האורה האלוקית להופיע דרך עם ישראל בעולם, ועלינו

להיות כח מגן ולאפשר הזרחת האורה.

- ה' נתן לי כוחות וכישרונות והמקום והזמן שהם יכולים לקבל ביטוי כרגע זה בצבא,

שם הייעוד שלהם . 100% אלוקי

- כי יש רוע בעולם שצריך לטהר ויש לי מצווה לטהר אותו. בנוסף יש לי תפקיד

לאפשר את מצוות יישוב ארץ ישראל



- כי יש לעמ"י תפקיד נצחי לבשר בעולם- את גודל החיים המוסריים והמפתח

שיאפשר להם את זה זה חוזק וצבא

- כי עכשיו תורי לתת מעצמי למדינה

- בגלל שהשגרה כ"כ לא צפויה ללוחם, וכל רגע יכול להיות שונה ב 180° - מה שיכריע האם הלוחם יצליח לתת מענה לכל אתגר- זה כמה הלוחם תמיד נמצא במוכנות, וזה נגזר מהפרטים הקטנים ביומיום, שאם יצליחו לשמור עליהם ולהקפיד לבצע אותם בצורה הטובה ביותר, עם הקפדה על כל פרט בפני עצמו, זה ייתן כלים להתמודד גם במציאות הזויה."

סיפר חבר מדימונה: "אם הבנתי נכון אז עד שהוא יצא, זה היה איזה 30 או 40 יום שהוא לא היה בבית (לפני ראש השנה. מ.ו.). אני אומר לו ונינו תעבור בבית, תן כיף לאמא משהו. אז הוא עושה לא, היא שמחה אני הולך לשיבה. אמרתי לו תשמע אחי תנוח. ואז אמרתי לו שמע אחי אנחנו לא מספיקים לדבר הרבה אבל אתה הפינה החמה שלי פעם בכמה זמן וזה שאתה יוצא מצה"ל ונותן לי אחת מהשיחות טלפון המעטות שיש בשבילי זה דבר ממש חזק. אמרתי לו והוא גם לא כזה הבין מה רציתי תשמע אתה במגלן ואני מכיר חברים שמגיעים לצבא, ואתה כבר שנה בצה"ל ולא שומעים ממך חולשה, אני לא שומע איזה שחיקה, אתה רק הולך ומתגבר, אתה מבין את זה? מבחינתי אני מעריך את זה. זה היה פינה חמה קטנה. דיברנו קצת על ההתמודדויות בצבא, על זה שהוא הולך לשיבה אחרי הצבא."

סיפר איתי אחיו: "כמה פעמים שעמיחי היה עם הנשק וטיילנו הייתי שואל אותו "עמיחי אם עכשיו מתחיל יריות מה אתה עושה" והוא ענה "ברור שרץ לחתור למגע" כאילו הוא בכלל לא הבין את השאלה, זה היה לו כ"כ פשוט ואינסטקטיבי" היה לו אכפתיות כלפי המציאות כדי שתתקדם נכון ככה הוא כתב לח"כ בהקשר של הרפורמה



"בצלאל מקווה שתראה את ההודעה.

אני הקטן ממליץ להתחיל לקבוע עובדות ביחס לרפורמה.

להציב אולטימטום כמנוף לחץ-שאם לא יבואו לדבר הרפורמה תעבור כמו שהיא בתאריך כזה וכזה.

כשאינן וודאות זה נותן להם כח ותקווה. וחבל כי בסוף הם גורמים לנו להתנצל על משהו שלא קיים וחוזרת תופעת המפדל של פעם שאנחנו לא ראוים אם אין אישור מהאליטה."

"שמחה איש יקר!

המשך לעמוד על משמרתך בעוז בשם מחר!

אל תיבהל מבליצים תקשורתיים ואשליות כח של השמאל

העם איתך. האמת איתך. ה' איתך. התהליך ההסטורי איתך".

שאיפות, עבודה קשה וכח רצון

צריך להבין שכל האישיות הענקית של עמיחי לא הגיע משום מקום, זה נכון שהיתה לא נשמה גדולה מאוד אבל עמיחי גם היה צריך לעבוד מאוד קשה, עם תכונות אופי של ביישנות, עדינות מאוד גבוהה, לפעמים קצת חוסר ביטחון עצמי בראשית הדרך, הרבה רצון לרצות בתחילת הדרך ועוד הרבה דברים שרק בעבודה קשה מאוד של הצבת ייעדים, מאמץ גדול הוא יכול היה להצליח להגיע למה שהגיע. זה בא לידי ביטוי בהמון דברים. ראשית הוא האמין ודיבר על זה הרבה גם עם חברים וחניכים שמה שאתה עושה לעשות 100%, להיות במה שאתה עושה, אתה עובד תעבוד ב

100%



כותב עמיחי: "המטרה בישיבה: איש של 100% 60 שניות בדקת עשייה. 60 שניות איכותיות בדקת מנוחה."

"להיות מאה אחוז בכל דבר, כל דבר שעושים לתת את המאה אחוז שלנו. אם זה בהדרכה, בישיבה, ביום סיירות או אפילו במשחק שאנחנו משחקים החבר'ה. 100% בכל דבר!! להתמקד ולא להתפזר."

באחד המקומות הוא כותב: השאיפה שלי לשנים הקרובות זה ליצור את עצמי מחדש. לגלות את הזהות הפנימית שלי, העצמיות שלי ועליה לבנות דמות שמחה, מלאת כוחות, מלאת שאיפות, לא מוותרת לעצמה. מקדשת שם שמים בכל מקום, יונקת כוחות מקודש. אם אני אהיה בצבא- אז שם לתת הכל ואם בתורה- אז שם. שאיפה להגיע לחיבור נקי עם התורה. ליצור ממנה חיים. שאיפה להגיע לקשר טוב עם המשפחה"

במקום אחר הוא כותב: "השנה אני רוצה להשתנות. להכיר את עצמי יותר להתקדם ביישרות. להתחיל לכתוב מחשבות על החיים."

לא לוותר לא לוותר לא לוותר לראות בקושי נק' צמיחה לתת 100% להיות עקבי להזדכך כמה שיותר.

סיפר חניך: "הוא היה מדבר איתנו הרבה על להיות מאה אחוז בכל דבר, כל דבר שעושים לתת את המאה אחוז שלנו. גם שהוא נפרד ממנו בהדרכה הוא אמר שהוא רוצה להיות במאה אחוז במה שהוא עושה. וזה מאה אחוז בכל דבר, ביום סיירות, בהדרכה, ואפילו במשחק"

סיפר חניך בהקשר של לתת 100% אפילו במשחק: "מפה לשם התחלקנו לזוגות ואני ועמיחי היינו ביחד! אני אגלה לכם את הסוף. שברנו שיא במחנה! רבע שעה שאני והוא מחזיקים ביחד בלי שמפרידים אותנו מלא! מלא מדריכים בשוק מאיפה הכוחות?! לי ברור שהכל זה עמיחי! כי אני מזמן נשברתי והוא פשוט מחזיק אותי בכל כוחו וממש מדבר איתך כאילו אנחנו במלחמה!! משפטים שגרמו לי להאחז בו הכי חזק שאני יכול!"



עמיחי כותב: לא בא להוכיח כלום, בא לי להיות הכי טוב שאני יכול ולהשתפר לפעם הבאה

סיפרה רחלי (אימו)- : הוא התקשר אלי ביום שישי והתחיל לבכות. זה היה פעם ראשונה בכל המסלול משהו לא עבר היה מגיע הביתה כולו פצעים כולו מגיע מחייך. יום שישי אחד הוא מתקשר הביתה ובוכה. אומר לי "אמא אני עוזב". שאלתי אותו "מה קרה?" אומר לי אני לא יכול להרביץ יותר. ואז אמרתי לו עמיח חכה אל תחליט עכשיו דבר עם עדני [המפק"צ של עמיחי, נ'ן נראה מה אפשר לעשות. הוא הלך אל עדני, ובמוצאי שבת מתקשר אלי אומר: דיברתי עם עדני והוא אמר לי שמהיום הוא [עמיחי] אחראי על הקרב מגע.

סיפרה אמא של אחד החניכים: "בשבוע האחרון החברה ארגנו המון דברים לחיילים, יום אחד עשו אצלנו במטבח פריסה והכינו שניצלים לחיילים ובאמצע העבודה הבאתי להם שתייה. והם לא הסכימו לשתות ורק אמרו שכמו שעמיחי אמר שקודם כל עובדים, מסיימים עד הסוף ואחר כך אפשר לשבת בנחת. ואמרו שעכשיו עושים מאה אחוז, ככה ונינו אמר"

(.ניתן כאן לספר על המוסר עבודה הגבוה של עמיחי שאפילו שהגיע לו זמן לאכול והמעסיקה הלכה לקנות לו לאפה שוארמה בכל זאת לא הסכים לאכול בזמן העבודה רק ממש מס' דק' ואמר שהוא יחכה לאחריי העבודה, בבית ספר שעבר פעם אצלי ישבו לנוח ומהר מאוד עמיחי אמר לחברים, יאללה, צריך לעבוד והיועצת ספרה לי בהתרגשות רבה איך בשקט הפנימי שלה ובמסור העבודה הוא הצליח לגרום לכולם אחרי מנוחה קצרה לחזור לעבודה וכן סיפר לנו חבר שעבדו אצל גנן אחד שאמר להם לקחת הרבה זמן מנוחה כי משלם מעט וחבר סיפר איך היה חבר שאמר להם יאללה בא ננוח עבדנו קשה ועמיחי מהצד השני תמיד רצה לחזור לעבודה מייד הוא הרגיש יצר טוב וייצר רע...)

סיפרו החניכים: "שבט הנני הכינו בבית של אחד החבר'ה במהלך המלחמה, אחרי הנפילה של עמיחי המון שניצלים לחיילים. האמא הציעה להם תוך כדי העבודה



שתיה. החברה לא הסכימו לקחת כי למדו מווינו שקודם כל עובדים ורק אז נחים. הנקודה שהם למדו מעמיחי להיות ממוקדים ו100% בעשיה שלך העכשווית, הולכת איתם הלאה."

עמר אמר כשאתה ישן תישן 100% וכו בכל דבר **(להביא כאן ציטוט מהדברים שאמר)**

כמו"כ זה בא לידי ביטוי בהצבת ייעדים ברמה יומיומית ממש מצאנו מחברות **(להראות דוגמא בשקף)** שהוא כותב סדר יום ואז למחרת במה עמד במה לא, מה צריך לעשות כדי לשפר את זה וכך בכל נושא אפילו ריצה שרץ הוא ניתן אותה היכן הוא הצליח איזה חלק בריצה צריך לשפר וזה לא נבע בכלל מתסבוך, הוא בכלל לא היה ילד מתוסבך, דוקא היה ילד זורם, מצחיק, חבר טוב, הכל בטוב ובנחת אבל ידע מיצד שני להציב גם דרישות לעצמו ולברר לעצמו כל הזמן כיצד ניתן להתקדם. נקודת

הסיום של מאמץ שהשקיע היתה נקודת ההתחלה לפסגה הבאה וככה בכל **תחום**

(להביא את הציטוטים בענין) אמר לנו הרב שלו שגם המעבר לברוכין לחצי שנה והחיפוש שם אחרי משהו שהוא הרגיש הוא צריך לנפש שלו ולבנין האישיות שלו לא היה מתסבוך אלא מהבנה מאוד ברורה מה הוא רוצה לקבל שם ואחרי שקיבל חזר לאלון מורה. היא ידע בדיוק מה הוא רוצה מעצמו.

הוא הציב לעצמו יעד לחייך יותר וממש כתב לעצמו משימות לחייך לחברים, לחייך לשומר לחייך לנהג אוטובוס וממש בדק שאכן מבצע אחד מהציטוטים שלו זה " מילא אתה כבר עושה אז כדאי שתעשה כבר בחיורך"

בשלב מסוים כחלק מהעבודה האישית שלו על כך שכנראה הוא יותר מידי ביקורתי כלפי עצמו ולא יודע מספיק לראות את הטוב בעצמו, הוא היה צריך כנראה לכתוב דברים טובים שעשה אז אתה ממש רואה במחברת רשימה של דברים טובים כל יום שכותב על עצמו.

כותב עמיחי- "אני מתחיל תהליך הדרגתי מאומץ – בסופו אהיה אדם יותר טוב. וגם כשהיו זמנים בהם העבודה קשה, תמיד תזכור להרים עיניים למעלה ומשם –



לעומק, לנהר האמת – אותה אמת פנימית, לסודות חיך, לעצמך. ומשם תשאב עוז וגבורה להמשיך ולהתקדם."

"כשלא הולך איך שרוצים צריך לרצות איך שהולך."

"לתפוס את רחשי העצלות כשהם מתחילים ולראות בהם פוטנציאל לגבורה"

"היה יום קשה, נכנעתי לכל העייפות ולא הצלחתי ללמוד כמו שצריך. נק אושר-שמרתי על אופטמיות ושמחת חיים, קיבלתי את עצמי, למדתי סדר ערב בצורה טובה. תודה ה' שלא נתת לי ליפול, ולמדתי לקבל את עצמי מהצד השני."

סיפר עליו חבר: "עמיחי לא השיג דברים בקלות. מה שהכי גרם לי להעריץ אותו זה שאתה רואה שהבן אדם תמיד בעבודה פנימית. להתקדם. להשתפר.

היה בודק מה הוא רוצה מעצמו, ננעל על זה, ואז כובש את המטרה הזו בלי פשרות. מסתער עליה בכל הכח ומשיג אותה. לא מתעייף ולא מהסס. לא בקלות אלא במאמץ והשקעה.

ועם כל זה, הדרך לכל דבר שרצה הייתה בנחת. לא נבהל ולא מתייסר אלא פשוט מתקדם ונהנה מהדרך שהוא בחר בה, צועד בה לאט לאט."

סיפר מפקד ביחידה: "אני אספר על שבוע אחד, היה שבוע שנקרא מסכם לוחמות. שבוע כזה ארוך, אינטנסיבי, שכל לילה בעצם מתרגלים במקום אחר. ואני ואז גם גביש שהיה סמ"פ, בחנו תמיד את שני הצוותים, את צוות עדני ואת צוות יזי. ותמיד שראינו את הצוות אז תמיד, עוד פעם, יש פעם רואים לוחם שנראה יותר טוב, לוחם שנראה פחות טוב, ואני זוכר שתמיד אני וגביש אמרנו אחד לשני, אין ונינו תמיד מחיך, תמיד נראה טוב. היו את האלה שנראים עכשיו סובלים והיו את האלה שאין להם כוח לתרגיל הזה. אבל תמיד שתפסנו אותו אז תמיד הוא היה נראה טוב, תמיד עושה את התפקיד שלו כמו שצריך, ואותי זה מאוד תפס בשבוע הזה. בסוף הוא סיים



את השבוע הזה מצטיין צוותי. ומה שאני הכי זוכר זה כל החיוך שלו, שתמיד שאני רואה אותו הוא תמיד עושה את הדברים בשמחה."

דוגמא נוספת בענין המשפחתי הוא כותב: החלטה ראשונה –שישי- טלפונים לכל המשפחה+ סבתא+ הרב... פעם בשבועיים. להקדיש לזה זמן המשפחה היא העוגן, הבסיס מאוד חשוב לשמור על קשר טוב ולבנות קשר על כל אחד ואחד" והוא באמת ישם את זה

"חשבון נפש שנתי: תכנון: 20- דברים שהתקדמתי ותהליכים שעברתי 10- יעדים לשנה הבאה 10- דברים שעלי להתחיל לאמץ -סקירה של השנה שעברתי "

סיכום יום של עמיחי : נקודה טובה- נקודה לשיפור- נקודה לבירור- תכנון למחר-

היה מושג בישיבת אלון מורה בין החברים שמישהו היה עושה משהו טוב או מתאמץ וכו היו אומרים לו "מי אתה ליד ונינו"

באחד מהכתבים הוא כותב: זה מזכיר שכתבתי לעצמי פעם קמתי בשביל לישון מתי אלמד לישון בשביל לקום?! מתי?

מחר בבוקר אתחיל ללמוד מחר בבוקר אתחיל לרוץ מחר בבוקר אתחיל דיאטה מחר בבוקר אתחיל להשתנות מחר בבוקר אתחיל לכתוב מחר בבוקר אתקשר לסבתא וסבא מחר בבוקר אתקשר לאחיי, מחר בבוקר אתחיל להגשים את החלום, מחר בבוקר אתחיל את התחביב האהוב שלי, מחר בבוקר אתחיל כושר מחר בבוקר אטייל בשביל ישראל מחר בבוקר אני אהיה בן 19. מחר בבוקר אפסיק להיות בעצבות מחר בבוקר אפסיק להתעצל מחר בבוקר אפסיק עם התאוות מחר בבוקר אפסיק לכעוס מחר בבוקר אפסיק לישון מחר בבוקר אפסיק עם הבלגן בחיי מחר בבוקר אהיה בן 50 ואז אשמע על איש שלא קמו ושמש שעומדת לשקוע. בתוכי.

באחד השירים הוא כותב מילים שמבטאות את היחס שבין עבודה ללשמוח במקום שאתה נמצא ולהמשיך לשאוף:



"שוב מפחד לטבוע

מפחד מהייאוש

כשבאמת צפונה תקווה

מלחמה בין תוצאות לשאיפות

בין מושלמות לשלמות

בין שירה בדרך העולה

לבין חיבוק פסגה ראוייה

צריך שמחה של תשובה

לאט לאט ללמוד לשחות

ליהנות מהחתייה

לראות שנושמים טוב

ואז מתקדמים לעמוקים

ולא חוששים להיות עייפים

המים מציפים גם אותך

וביטחון התשובה

הביטחון שאני שייך גם למים העמוקים

מאפשרים גם לרדת לקרקע

שם כבר לימדוני את התורה כולה "

באחד המקומות מצאנו דו שיח מעניין שהוא כותב לקראת אימון:



עמיחי כתב לעצמו דו שיח פנימי לפני אימון משמעותי בדיונות ליום סיירות-

לא התאמנתי בירידות

שמע זה מנטלי בלבד. תכניס לך חזק לראש כל פעם שיש צא עד שאומרים לך להפסיק. מבחינה פיזית יש לך את הכח בגדול זה רק תלוי ברצון שלך לסיים ולעשות את ההכי טוב.

קשה לי עם הציפיות

אתה לא חייב לאף אחד כלום- תזכור שאתה עובד ה' ובא לעשות את המקסימום כדי לבדוק האם שם זו השליחות שלך. מה שיהיה זה המציאות וזה הכי טוב.

ואיך לא אחליש את עצמי?

תזכור שהכל בראש, בלבד. תפייס את הנפש, תגיד לה שזה מאמץ ששווה אח"כ ביטחון ורוגע לקראת היום סיירות. תזכור כמה אתה רוצה להצליח וכמה בטחון זה ייתן לך כשתצליח.

עדיין הנפש לא נרגעה. היא מרגישה לקראת מבחן.

הכל בסדר. היא רק צינור וכלי להופעה הנשמטית שתלויה ברצון ה'. לא אאשים אותה אם תיכשל- לא אומר על עצמי במהלך היום וגם אחרי אפילו לא מילה אחת רעה, רק טוב. אני מאמין בנפש שתדע להיות כלי לשפע האלוקי וגם אם לא הכל טוב, ה' יכוון אותי לדרך הנכונה.

בוא נשים את הדברים על השולחן- חשוב לך להצליח כי אחרים יעריכו אותך.

נכון מודה שזה כרגע הרובד. אבל אני מודע שהוא נמוך ותהיה עבודת בירור שתברר מה האמת ואני מבטיח לעשות אותו יהיה אשר יהיה.

ואיך אתה מברר?



אני משקיע הרבה במחשבה ובירור וגם מודע לגרעונות. נגיד מחר בעז"ה מתחייב לא לפרט איך היה אלא להגיד בכללי בלבד.

אתה מוכן, אתה עשית 100 ספירנטים רצוף. תבוא קליל. אתה טוב ואתה תצליח. תבוא לקרוע את הדיונה להראות לעצמך כמה אתה טוב. ותזכור שהאישיות תנצח ולא המהירות. תבוא עם רצון ובטחון שאין אף אחד שם שיותר טוב ממך.

עמיחי סיכם לעצמו פרקטיקות מעשיות ממסילת ישרים ובנשוא מידת הזריזות הוא כותב:

זריזות-

*להיות בעשייה

* כל קולא צריכה בדיקה

*לא לדחות לעתיד את מה שזמנו הוא עכשיו

*לא לחפף במה שאני עושה, לדקדק בסוף

*להתחיל בפעולה פיזית פשוטה ומהירה

*להבין את הערך של המצוות ע"י שאני חושב על אהבת ה' והזכות והרצון לקיים דברו ולעשות נחת רוח לפניו יתברך

*לא לחפש מנוחה או לחשוב עליה, אלא כמה שיותר עבודה ואם המנוחה תייעל את העבודה, אז לנוח.

*כשיש סיבה לא לעשות משהו, לבדוק בישרות האם זה בגלל בעייה קיימת או שבאמת אפשרי: לזהות תירוץ.

מספר חבר קרוב: "חובתי לעמיחי היא להבהיר שבעינינו הוא לא מלאך ולא נולד מושלם, עמיח תמיד עבד קשה ותמיד היה בעבודה פנימית אל מול עצמו, היופי



מתגלה רק כשמתגלה האמת הזו והיא מתגלה בנקודות של חברות פשוטה, בבלאגן שהיה מאפיין אותי, בקצת חוסר אחריות, חוסר החלטיות, קורטוב של אהבת ממון, ואפילו לפעמים הרשה לעצמו להתגאות בהישגים שלו..(רק מול חברים ממש קרובים). חשוב להדגיש את זה כדי שנבין שהדמות ה"ככ ענקית הזו הייתה צריכה כל היום להיות בעבודה אישית ודיוקים עצמיים ולי בתור חבר הייתה הזכות לפגוש את זה. איך אל מול חוסר הסדר הפנימי הוא היה כותב את הלוז היומי לפרטי פרטים ואיך עם חוסר ההחלטיות הוא היה יושב וכותב את הצדדים לכאן ולכאן, מקרים ותגובות על כל החלטה, או שהיה מקבל החלטה ומשכנע את עצמו שהאופציה השנייה לא הייתה רלוונטית. איך מול חוסר וודאות היה מיישב אצל עצמו את הביטול מול רצון ה'. מול הרצון להתגאות היה לובש חולצות ארוכות להסתיר את השרירים ופעם כשהחמיאו לו על בגדים חדשים הוא הפסיק מייד ללבוש אותם. ואולי הוא לא אהב לבזבז כסף על שטויות אבל מתנות הוא לא היה מפסיק לחלק. שורה תחתונה עמיחי היה איש של עבודת מידות מתמדת. הוא היה חבר יקר מלא בשמחת חיים. וכולנו יכולים ללמוד ממנו שכל אחד יכול להיות משתלם לא מושלם אלא משתלם כמו שעמיח כתב בהרבה מקומות, ללמוד להיות בדרך ולהינות ממנה"

סיפר חבר מהישיבה התיכונית: "אין ספק שכחבר שמתחילת חמישית או משישית שהדברים קצת יותר התבהרו, היה תחושה שהיה לו משהו אחר. היה תחושה שהוא היה עדין יותר, נקי יותר, ממני לפחות. הוא היה שונה. ונינו זה היה מותג כזה של בן אדם שכל הזמן רוצה טוב, אפילו לפעמים מתפספס לו כזה. אפילו קצת רוצה יותר מידי לכולם. אפילו לפעמים היה תחושה שאין מספיק ונינו לכולם כזה, זה תמיד הייתה התחושה."

כח רצון- היה לו כח רצון מאוד חזק, הוא החליט שרוצה ללכת לסיירת מטכ"ל והתאמן מאוד קשה, קם ב 4:30 כדי להספיק להגיע לדיונות באשדוד להתאמן ולחזור לסדר בוקר בישיבה הכל עם תוכנית אימונים מסודרת בסוף עבר את היום סיירות ואת ה 5 ימים גיבוש אבל התקבל למגלן בהתחלה היה לו קשה עם זה אבל אח"כ ידע לקבל



הכל מתוך אמונה שלימה שזה מה שהכי נכון לא לעשות ובמקום אחד דלת נסגרת
ובמקום אחר דלת נפתחת.

סיפר לנו חבר:

"עמיחי מאז ומעולם כיוון הכי גבוה, להוציא מעצמו את ה-100%, וגם בצבא שאף
למטכל, כמה שיותר רחוק, כמה שיותר קשה ככה זה טוב. ובשביל זה הוא היה מוכן
לעבוד, הוא קנה לעצמו רכב וקם 3 פעמים בשבוע ב4:30 בשביל להספיק לזחול
בדיונות לפני התפילה. שבר שיא של 135 דיונות (ביום סיירות עושים 15 ומסיימים
גמורים) רץ בלי סוף, סטים של תרגילי כושר, והיו פעמים שהוא לא הפסיק עד שהוא
לא שובר את השיא הקודם שלו. הגיע ליום סיירות, סיים בהצלחה גדולה, ראשון
כמעט תמיד וקיבל גיבוש מטכ"ל. והתחיל להתכונן במרץ לגיבוש, נסיעות בלילה
לדיונות, כל הזמן, מתי שתמאפשר, ריצות, סטים, בקבוצה של אנשים שהלכו לדיונות
ביחד תהו למה כל התמונות בלעדיו ואז הסתכלו וראו אותו ממשיך לרוץ מאחורה.
עמיחי אומר על עצמו את הדברים הבאים: "להאמין שה' נותן כוחות ממאגרי הכלל -
ולכן להעיז לסחוט."

"ההגעה בשם הכלל מוציאה אותי מהמשוואה -אני עושה הכי טוב כדי לראות כמה
התקדמתי לטובת הכלל."

מספר חבר שיצא איתו לאימונים בדיונות: "פתחנו איזה קבוצה שהתאמנה ביחד ליום
סיירות. ברור שעמיחי היה מהחזקים בקבוצה כשהיינו עושים תחרויות הוא תמיד
התחרה על המקום הראשון, אין דבר כזה שעמיחי לא היה מסיים ראשון או שני
הוא היה מציב לעצמו יעדים שלא היו נראים אפשריים גם כשכולנו כבר היינו יושבים
על החול גמורים מעייפות. עמיחי היה ממשיך לרוץ על הדיונה היה לו כל מיני חוקים
למשל שהוא לא מפסיק לרוץ עד שהוא לא ישפר את התוצאה הקודמת

לי זה לא היה נשמע הגיוני אבל הוא אשכרה היה עומד בזה"



מספר חבר אחר מהדיונות": איזה כוח רצון ואיזו ענווה. שבר שיא של חבר מהמחזור
135 ספירנטים בדיונות רצוף, (ביום סיירות עושים 15). אחכ מצלם לי את הדיונה
ומשביע לא לספר לאף אחד"

לקראת הגיבוש כתב":

"אם כל מטרתי היא ההשתדלות

לבדוק האם שליחותי שם אז עלי מוטלת המחוייבות להיות מוכן, כלי שלם שאם אכן
זה

שליחותי השליחות תחול בו" חייב להגיע ל100% מוכנות.

הגיע הגיבוש, שלושה ימים ראשונים טובים, בחלוקת קבוצות השנייה הוא בקבוצה
הטובה יום אחרון פחות טוב, אבל כל קבוצתו בטוחה שהוא מקבל שלדג ומעלה.
והתוצאה: קומנדו. אין מטכ"ל, החלום נגוז, אחרי חודשים של עבודה קשה, וחשיבה,
וחלומות, אין, נגמר.

בהתחלה זה לא היה לו פשוט, ולקח כמה ימים לחשוב. אך לאחר כמה ימים כתב
למשפחה

"חשבתי על זה עוד קצת.

זו גאווה לחשוב שאני יודע מה נכון לי

וזה דמיון לבנות מטרה על הד של תבנית.

אני רוצה את רצון השם באמת ושמח לפעול היכן שישים אותי ע"מ למצות עד הסוף
את שליחותו.

אני פועל היכן שאני חושב שה' רוצה ומודע שה' פותח שערים בתבונה ולפעמים דלת
נסגרת כדי שאבחין בפתוחה".



סיום – עמיחי הרגיש כנראה שהנשמה שלו שייכת לעולמות גבוהים ולמקומות הרבה יותר גבוהים, העולם הזה כנראה היה קטן עליו ואחרי שהשלים את התיקון שלו כאן נקרא למעלה להמשיך את העבודה (אפשר לספר כאן על החלומות של איתי ושל יהודה שהוא הלך למעלה לעבוד קשה ולהביא את הגאולה הוא אמר גם לרב של דובב בחלום זכיתי וזכתה המשפחה שלי שמתתי על קידוש ה'.

באחד השירים הוא כותב, מצטט חלק:

בים האינסופי ישקטו המים

זדים הם ברוח עולים וירודים

כשירה חרישית

גם נשמתי בים הרוח

מקום מנוחתה

תנוע כשירת מלאכים.... (דילוג)

גם בתוכי נשמתי הדוממת

במפגש עם העולם תדמם

תצעק ותגעש ותסחף

אינה מכירה את קרקעיתה

מכירה היא שמים ואדים

כך כיסופיה תמיד למעלה

אל מרחבי האינסוף

בים האינסוף אחפש קרקע



שם צפון סודי

וביבשה אחפש באר

בה מקור גילי

בין גאות לשפל אמצא מרגוע

לנפשי המבקשת שירת חייה

אך מתקשה לשיר-

בקריעת ים סוף.

שנתיים לפני שנפל כתב שיר שנראה כאילו הוא נבואה. בסוף השיר הוא כותב: " ולפני ימי אהבת כלולות, חסד נעורים, קבלת התורה, שהפעם אכתוב בה אות ואכנס לארץ החיים מקרקעיתה הכל יצמח בהגיעי שמה, אעשה סדר ואקרא עבדים היינו, עתה בני חורין"

זה ידוע שחג מתן תורה נחשב זמן אהבת כלולות בין הקב"ה לכנסת ישראל והוא כאילו ניבא מה יהיה שיגיע למעלה יעשה סדר ובאמת כמה חברים חלמו חלומות על העבודה הקשה שעובד למעלה להביא את הגאולה

מספור על ר' עקיבא שמתו 2 בניו והגיעו תנאים ורבנים לנחם אותו ולא קיבל רחמים ואז שאמרו לו שבאו המון תלמידים לנחם אותו ושמחכים לדבריו וכן לנחמו התנחם ומסבירים שכשיש הרבה אנשים שמושפעים מהסתלקותה של הנשמה זה מראה שהנשמה עשתה פעולות גדולות בעולם והשלימה את עצמה בעולם וצריכה להעלות למעלה להשלים את התפקידה גם אנחנו ראינו המונים בהלוויה, בקצרין שקיבלו אותנו כשחזרנו מההלוויה וכן בהדר גנים שישבנו שם 7 לפני שנסענו לקצרין הגיעו המונים ללוות אותנו וגם הרבה הודעות שממש מודות לעמיחי על שמסר את הנפש בשביל עם ישראל, לא רק הודעות נחמה אלא ממש הודעות תודה וגם התגובות



לכתובות שהיו ולחבורות והמון סניפים ומסודות חינוך שעסקו באישיותו הראו לנו שעמיחי באמת עשה את תיקונו בעולם הזה העולם כנראה כבר היתה קטן עליו וכמה שאמר לנו חבר "מה יש לו להמשיך לעשות כאן? חבל לו על הזמן" והיה כבר צריך ללכת להמשיך לפעול עם הקב"ה להביא את הגאולה השלימה זאת נחמתינו.

כתב עליו חבר טוב, יהודה הולשטיין דברים שממש ניתן לסכם איתם:

"נגמרה השבעה,

מחר עולים לקבר.

אני לא איתך אחי, אבל אני על 200% איתך. תמיד איתך.

"הכתר והכבוד לחי עולמים". ועכשיו מותר לומר שהוא גם שייך קצת אליך.

חיים מלאי כבוד. לא כבוד רדוד ונמכר. כבוד אמיתי, אצילי.

כבוד שנקנה ביזע, באחריות על עולם פנימי. ידעת אחי לכבד את החיים ששכנו בתוכך, לתת להם להופיע, לתת להם לעוף.

ומהכבוד הזה הענקת לנו, בעצם הקשר איתך. בעצם השיח איתך. לבקש חיים של כבוד, של דרישה, של נאמנות פנימית למה שנכון לעשות.

כיבדת את הסביבה, הכרת באמת שבכל אחד סביבך. תמיד סיפרת לי איך אתה אוהב את החבר'ה מהיחידה. דווקא אלו ששונים. לבוא לדבר ולהקשיב בלי דעות קדומות.

כיבדת את האדמה, את הכבוד האמיתי שלה. נשמתה את ערכה של הארץ כחטיבה עצמותית ממך.

כיבדת את הדור שאנחנו חיים בו. את סגולותיו, על כל רבדיו. התלהבת מכל סיפור חיזוק, מכל שיח בתחום הגאולה, בשירים הירואיים ובסיפורי יומיום פשוטים מעם ישראל.



כיבדת את העמל. לא וויתרת. עמל אמיתי של עבודה כל הזמן להתקדם, כל הזמן להקשיב פנימה ומתוך כך לפעול החוצה. אמרת שאתה לא אוהב "זכרים", אתה לא בעמל של חיצוניות.

כיבדת את החיים הטובים. ידעת לעוף עליהם, להשתולל, להנות, לצחוק, להסתחבק..

כיבדת את האמת. ככ הערצת אותה, ככ השתוקקת להיות חלק."

נסיים עם מה מה שמצאנו בנייד של עמיחי בקבוצה אישית שלו עם עצמו מצאנו את המכתב האחרון שכתב אליהו חכים, מעולי הגרדום שבו הוא כותב " במלחמה נופלים בשבי ויש גם קורבנות וחייב אדם לדעת לא רק איך ללחום אלא גם איך ליפול אני שמח לעמוד במבחן זה כי עכשיו יותר מאי פעם בימי חיי בטוח אני בצדקת דרכי כי דרכי היא דרך אמת סופה של האמת לנצח אני מוכן לכל." זה בכלל מדהים שזה מה שהחזיק בנייד שלו ועל זה קבלנו תגובה מרגשת מאליהו חכים האחין" שלום. קיבלתי כעת את ההודעה מחני מנהלת מוזיאון עכו. דומע כואב על מות יקירכם עמיחי הי"ד. מוקיר אדם שורשי ארץ ישראל היפה האיכותית אשר מכבד לוחמי דור מקימי המדינה אשר ידעו ונכחו למות למען תקומת הארץ וכעת דור שלישי נכונים למסור נפשם לשמירה על המולדת ארץ ישראל. אעביר את הכתוב למקורבים בני משפחה להוקיר לכבד את יקירכם אשר יקיר לנו. דומע כואב.

אליהו חכים."

כך גם היה עמיחי. וכך הוא נפל

כמה רבנים אמרו לנו שעמיחי על אף הגיל הצעיר בו נפל היה זקן ושבע ימים מבחינך העשייה שלו, בנין האישיות שלו והמדרגה אליה הגיעה.



אמר עליו מוריאל קרואני מהצוות: "אני יודע שיש אנשים שצריכים חיים שלמים בשביל לחיות, ויש את עמיחי שהוא תימצת את כל החיים השלמים האלה ל-22 שנה. שפשוט עשה את העבודה שלו, אין לו מה לבזבז פה את הזמן, קוראים לו למעלה, צריכים אותו. ואני יודע שהדמות שלו והאישיות שלו, אותי לפחות, ואולי גם את כל הצוות, ואולי אפילו מעגלים רחבים יותר, תלווה אותנו עד הסוף, לילדים, לנכדים. הדמות שלו תלך לאורנו"

קישורים לסרטונים וכתבות בתקשורת

https://youtu.be/pzAXOWD5X-Y?si=5dyWp_39aJxMKZZu - סרטון על עמיחי בערוץ 14

ראיון בערוץ 14 אצל אראל סגל

https://youtu.be/TfacxmhNg_0?si=9XwO4eK2I2TNz7RN

כתבה בערוץ 12- ראיון עם ההורים

https://drive.google.com/file/d/1nS3snySCj4oZhAS4_xLMfsTGEY_VDCId/view?usp=sharing

קישור לקטעים שכתב לפי נושאים

<https://drive.google.com/file/d/1c9eeLMrOQKetdjM23xEE6afTPDqjtnr7/view?usp=drivesdk>

קישור לשיר של עמיחי שהולחן ע"י משפחת גוטגולד

<https://www.youtube.com/watch?v=jJOGAq4cyvU>

קישור לאזכרה- 30



<https://youtube.com/live/MNXQZRDwZSw>

כתבה בדיעות אחרונות ו YNET

<https://www.ynet.co.il/yedioth/article/yokra13667172>

קישור לראיון שני במלאות 30 יום לנפילה אצל חיים הכט

<https://96fm.co.il/broadcast/%D7%97%D7%95%D7%91%D7%A8%D7%A-%D7%94%D7%A9%D7%99%D7%A8%D7%99%D7%9D-%D7%95%D7%94%D7%9E%D7%9B%D7%AA%D7%91%D7%99%D7%9D-%D7%A9%D7%9C%D7%95-%D7%A9%D7%94%D7%AA%D7%97%D7%99%D7%9C%D7%94-%D7%9E-30-%D7%A2/>

סרט שעשו אולפנת חפץ חיים

"להיות נאמן לעצמיות הייחודית שלי" "לגעת באור שלהם" ✨ פרק אחד עשר עוסק בדמותו המיוחדת של לוחם מגלן הכותב והמשורר עמיחי יעקב ונינו הי"ד 🕯

https://youtu.be/Q4r8Whc5DaY?si=jlHi3rne_NDCfmET